

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД
Кж 1-3606/2011
Дана 28.10.2011. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Савке Гогић, председника већа, Мирјане Поповић и Снежане Димитријевић, чланова већа, са вишим судијским сарадником-записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против окривљених Прелић Ђорђа и др. због кривичног дела тешко убиство из чл.114 тачка 2 у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ-а, кривичног дела насилничко понашање из чл.344 став 2 у вези става 1 КЗ-а и кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из чл.333 став 1 КЗ-а, одлучујући по жалбама пуномоћника оштећених Сузан и Алан Татон-адвоката Слободана Ружића, браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита, окривљеног Марковић Љубомира и његових бранилаца-адвоката Југослава Тинтора и Маје Трукуља, окривљеног Грковић Ивана и његовог браниоца-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, браниоца окривљеног Дејана Пузигаће-адвоката Светозара Вујачића, окривљеног Карбић Јована и његових бранилаца-адвоката Миленка Перића, Сање Николића и Драговић Владимира, родитеља окривљеног Карбић Јована-Ивана Карбића и Снежане Стефановић Карбић, окривљеног Томасовић Драгана и његовог браниоца-адвоката Ђорђа Калањ, браниоца окривљеног Вујовић Милана-адвоката Јелене Стојић, браниоца окривљеног Четник Брашимира-адвоката Владислава Малетића, бранилаца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Саве Грујичића и Немање Јоловића, браниоца окривљеног Стефана Величковића-адвоката Слободана Батрићевића, оца окривљеног Стефана Величковића-Срђана Величковића, браниоца окривљеног Тарлаћ Милана-адвоката Бојана Радовановића, браниоца окривљеног Матијевић Бојана-адвоката Душана Симића, браниоца окривљеног Степе Петровића-адвоката Драгана Мраковића, браниоца окривљеног Дејана Станковића-адвоката Момчила Булатовића и браниоца окривљеног Бошковић Владимира-адвоката Владана Вукчевића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3012/10 од 25.1.2011.године, у седници већа одржаној у смислу чл.375 ЗКП-а, дана 24, 25, 26, 27 и 28.10.2011.године, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца Бојана Бојића, браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита, окривљеног Марковић Љубомира и његових бранилаца-адвоката Југослава Тинтора и Маје Трукуље, окривљеног Грковић Ивана и његовог браниоца-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, браниоца окривљеног Дејана

Пузигаће-адвоката Светозара Вујачића, окривљеног Карбић Јована и његовог браниоца-адвоката Миленка Перића, окривљеног Драгана Томасовића и његовог браниоца-адвоката Калањ Ђорђа, окривљеног Вујовић Милана и његовог браниоца-адвоката Јелене Стојић, окривљеног Четник Бранимира и његовог браниоца-адвоката Владислава Малетића, окривљеног Владана Сувајца и његових бранилаца-адвоката Саве Грујичића и Немање Јоловића, окривљеног Стефана Величковића и његовог браниоца-адвоката Слободана Батрићевића, окривљеног Тарлаћ Милана и његовог браниоца-адвоката Бојана Радовановића, окривљених Степе Петровића и Дејана Станковића, а у одсуству њихових бранилаца-адвоката Драгана Мраковића, Момчила Булатовића и браниоца окривљеног Бошковић Владимира-адвоката Владана Вукчевића, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ жалби браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита, окривљеног Марковић Љубомира и његових бранилаца -адвоката Југослава Тинтора и Маје Тркуље, окривљеног Грковић Ивана и његовог браниоца-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, браниоца окривљеног Дејана Пузигаће-адвоката Светозара Вујачића, окривљеног Карбић Јована и његових бранилаца-адвоката Миленка Перића, Саше Николића и Драговић Владимира, родитеља окривљеног Карбић Јована-Ивана Карбића и Снежане Стефановић Карбић, окривљеног Драгана Томасовића и његовог браниоца-адвоката Ђорђа Калањ, браниоца окривљеног Вујовић Милана-адвоката Јелене Стојић, браниоца окривљеног Четник Бранимира-адвоката Владислава Малетића, бранилаца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Саве Грујичића и Немање Јоловића, браниоца окривљеног Стефана Величковића-адвоката Слободана Батрићевића, оца окривљеног Стефана Величковића-Срђана Величковића, браниоца окривљеног Тарлаћ Милана-адвоката Бојана Радовановића, браниоца окривљеног Бојана Матијевића-адвокат Душана Симић, браниоца окривљеног Степе Петровића-адвоката Драгана Мраковића, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3012/10 од 25.1.2011.године,само у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду окривљене Прелић Ђорђа, Марковић Љубомира, Грковић Ивана, Пузигаћа Дејана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајац Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, за кривично дело тешко убиство из чл.114 тачка 2 КЗ-а у вези чл.33 КЗ у саизвршилаштву, окривљеног Петровић Степу за кривично дело насилничко понашање из чл.344 став 2 у вези става 1 КЗ-а за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, применом наведених законских прописа одредби чл.4, 42, 45, 54 и 63 КЗ-а,а у односу на окривљене Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајац Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана и применом одредбе чл.56 и 57 став 1 тачка 1 ЗКП-а, **ОСУЂУЈЕ** и то окривљеног Прелић Ђорђа на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, окривљеног Марковић Љубомира на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, окривљеног Грковић Ивана на казну затвора у

трајању од 13 (тринаест) година, окривљеног Пузигаћа Дејана на казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, окривљеног Карбић Јована на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, окривљени Томасовић Драгана на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, окривљени Вујовић Милана на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, окривљеног Четник Бранимира на казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 6 (шест) месеци, окривљеног Сувајац Владана на казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 6 (шест) месеци, окривљеног Величковић Стефана на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, окривљеног Тарлаћ Милана на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, окривљеног Матијевић Бојана на казну затвора у трајању од 7 (седам) година, а окривљеног Степу Петровића на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у које казне окривљенима Марковић Љубимиру, Грковић Ивану, Карбић Јовану, Томасовић Драгану, Вујовић Милану, Четник Бранимиру, Сувајац Владану, Величковић Стефану, Тарлаћ Милану и Матијевић Бојану урачунава време проведено у притвору од 19.09.2009.године, а окривљеном Петровић Степи од 3.11.2009.године па до упућивања окривљених у установу за издржавање казне затвора, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене првостепеном пресудом, док се у осталом делу жалбе браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита, окривљеног Марковић Љубомира и његових бранилаца-адвоката Југослава Тинтора и Маје Тркуље, окривљеног Грковић Ивана и његовог браниоца-адвоката Зоре Добричанин Николиновић, браниоца окривљеног Дејана Пузигаћа-адвоката Светозара Вујачића, окривљеног Карбић Јована и његових бранилаца-адвоката Миленка Перића, Саше Николића и Драговић Владимира, родитеља окривљеног Карбић Јована-Ивана Карбића и Снежане Стефановић Карбић, окривљеног Драгана Томасовића и његовог браниоца-адвоката Ђорђа Калањ, браниоца окривљеног Вујовић Милана -адвоката Јелене Стојић, браниоца окривљеног Четник Бранимира-адвоката Владислава Малетића, бранилаца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Саве Грујићића и Немање Јоловића, браниоца окривљеног Стефана Величковића-адвоката Слободана Батрићевића, она окривљеног Стефана Величковића-Срђана Величковића, браниоци окривљеног Тарлаћ Милана-адвоката Бојана Радовановића, браниоци окривљеног Матијевић Бојана-адвоката Душана Симића, и у целости жалбе браниоца окривљеног Дејана Станковића-адвоката Момчила Булатовића и браниоца окривљеног Бошковић Владимира-адвоката Владана Вукчевића, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване и првостепена пресуда у непреишченем делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба пуномоћника оштећених родитеља Вриси Титоћа, С [REDACTED] и А [REDACTED] адвоката Слободана Ружића, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.3012/10 од 25.1.2011 године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.3012/10 од 25.1.2011.године окривљени Прелић Ђорђе, Марковић Љубомир, Иван Грковић, Дејан Пузигаћа, Јован Карбић, Драган Томасовић, Милан Вујовић, Бранимир Четник, Владан

а
га
и
да
ић
и
и
ог
на-
ата
аве
ића-
ића-
јана
иана
ића,
од
уд у
ана,
тник
јевић
33 КЗ
ичко
судом
4, 42,
агана,
ефана,
ачка 1
рајању
вора у
вора у

Сувајац, Стефан Величковић, Милан Тарлаћ, Бојан Матијевић, Степа Петровић, Дејан Станковић и Владимир Бошковић оглашени су кривим и то да су као саизвршиоци окривљени Прелић Ђорђе, Марковић Љубомир, Иван Грковић, Дејан Пузигаћа, Јован Карбић, Драган Томасовић, Милан Вујовић, Бранимир Четник, Владан Сувајац, Стефан Величковић, Милан Тарлаћ, Бојан Матијевић извршили кривично дело тешко убиство из чл.114 тачка 2 у вези чл.33 КЗ-а, а окривљени Степа Петровић и Дејан Станковић кривично дело насилничко понашање из чл.344 став 2 у вези става 1 КЗ-а. Истом пресудом у ставу два изреке окривљени Бошковић Владимир оглашен је кривим због извршења кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из чл.333 став 1 КЗ-а. Првостепени суд је окривљене осудио и то Прелић Ђорђа на казну затвора у трајању од 35 година, окривљеног Љубомира Марковића на казну затвора у трајању од 30 година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.9.2009.године па надаље, окривљеног Ивана Грковића на казну затвора у трајању од 30 година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.9.2009.године па надаље, окривљеног Дејана Пузигаћу на казну затвора у трајању од 32 године, окривљеног Јована Карбића на казну затвора у трајању од 14 година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.9.2009.године па надаље, окривљеног Драгана Томасовића на казну затвора у трајању од 12 година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 19.9.2009.године па надаље, окривљене Милана Вујовића, Бранимира Четника и Владана Сувајца на казне затвора у трајању од по 14 година у које казне је окривљенима урачунато време проведено у притвору од 19.9.2009.године па надаље, окривљене Стефана Величковића, Милана Тарлаћа и Бојана Матијевића на казне затвора у трајању од по 12 година у које казне им је суд урачунао време проведено у притвору од 19.9.2009.године па надаље, окривљеног Степу Петровића на казну затвора у трајању од 5 година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 3.11.2009.године па надаље, а окривљеног Дејана Станковића на казну затвора у трајању од 4 године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 18.11.2009.године па надаље. Истом пресудом окривљеном Бошковић Владимиру је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 2 године не учини ново кривично дело.

Окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка и пашала о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

Оштећени [REDACTED] и [REDACTED] су за остваривање имовинско-правног захтева упућени на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-пуномоћник оштећених Сузан и [REDACTED] Татона-адвокат Слободан Ружић, због одлуке о имовинско-правном захтеву, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи одлуку првостепеног суда о имовинско-правном захтеву оштећених Сузан и [REDACTED] Татон, тако што ће исти усвојити у целини,

-бранилац окривљеног Прелић Ђорђа-адвокат Иван Бајазит, због битне

повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног Пренић Борђа ослободи од оптужбе на основу чл.355 тачка 2 ЗКП-а или исту укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење. У жалби је бранилац ставио захтев да у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештени о седници већа,

-браниоци окривљеног Марковић Љубомира-адвокати Југослави Тинтор и Маја Трукуља, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног Марковић Љубомира ослободи од оптужбе да је извршио ово кривично дело или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање. У жалби су браниоци ставили захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буду обавештени о седници већа,

-окривљени Марковић Љубомир, без навођења основа побијања, а према жалбеним наводима оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду донесе правилну и на закону засновану одлуку,

-бранилац окривљеног Грковић Ивана-адвокат Зора Добричанин Никодиновић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног Ивана Грковића ослободи од оптужбе или исту преиначи и окривљеном изрекне кривичну санкцију блажу по врсти, или блажу по мери, или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепену суду на поновни поступка пред измењеним већем. У жалби је бранилац ставила захтев да у смислу чл.375 ЗКП-а заједно са окривљеним буде обавештена о седници већа,

-окривљени Грковић Иван због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепену суду, другом већу у рад. Окривљени је у жалби ставио предлог да буде позван на седницу већа,

-бранилац окривљеног Дејана Пузигаће-адвокат Светозар Вујачић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепену суду другом већу у рад. У жалби је бранилац ставио захтев да у смислу чл.375 ЗКП-а буду обавештени о седници већа,

-браниоци окривљеног Јована Карбића-адвокат Миленко Перић и Саша Николић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног Јована Карбића ослободи од оптужбе за напред наведено кривично дело или да исту укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање другом већу у рад

или да отвори претрес на које ће позвати окривљеног Јована Карбића и његове браниоца адвокате Миленка Перића и Сашу Николића, те да након одржаног претреса донесе ослобађајућу пресуду према окривљеном Јовану Карбићу,

-бранилац окривљеног Јована Карбића-адвокат Владимир Драговић, из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи и окривљеног Јована Карбића ослободи кривице за напред наведено кривично дело,

-родитељи окривљеног Јована Карбића-Иван Карбић и Снежана Стефановић Карбић, без навођења основа побијања, а према жалбеним наводима првостепена пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење другом већу у рад или да Апелациони суд у Београду донесе одлуку,

-окривљени Карбић Јован, из свих законом предвиђених разлога, док се према жалбеним наводима првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду отвори претрес, изведе све потребне доказе, а након тога преиначи пресуду првостепеног суда,

-бранилац окривљеног Драгана Томасовића-адвокат Ђорђе Калањ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног Драгана Томасовића ослободи од оптужбе или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-окривљени Томасовић Драган без навођења основа побијања, а према жалбеним наводима првостепене пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,

-бранилац окривљеног Милана Вујовића-адвокат Јелена Стојић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и у односу на окривљеног Милана Вујовића донесе ослобађајућу пресуду или да побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак те да окривљеном Милану Вујовићу укине притвор и истог пусти на слободу. У жалби је бранилац ставила захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештена о седници већа,

-бранилац окривљеног Четник Бранимира-адвокат Владислав Малетић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни,

трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, према окривљеном Бранимиру Четићу донесе ослобађајућу пресуду као и одлуку којом ће му бити надокнађени трошкови поступка или да исту укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење, а да према окривљеном укине притвор. У жалби је бранилац ставио захтев да у смислу чл.375 ЗКП-а заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа,

-бранилац окривљеног Владана Сувајца-адвокат Грујићин Сава, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће окривљеном изрећи блажу казну, квалификујући кривично-правне радње окривљеног као знатно блаже кривично дело, а како је то и наведено у жалби браниоца. У жалбеном предлогу бранилац је истовремено предложио да уколико предмет буде враћен првостепену суду на поновно суђење предмет буде враћен у рад потпуно измењеном већу. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-бранилац окривљеног Владана Сувајца-адвокат Немања Јоловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду након одржане јавне седнице на коју ће позвати браниоца окривљеног као и окривљеног првостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе применом чл.355 тачка 2 ЗКП-а или исту укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање, а према окривљеном Владану Сувајцу укине притвор и истог пусти на слободу одмах,

-бранилац окривљеног Стефана Величковића-адвокат Слободан Батрићевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени побијану пресуду укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање или исту преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе због недостатка доказа. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-отац окривљеног Стефана Величковића-адвокат Срђан Величковић, без икакве основа побијања, а према жалбеним наводима првостепену пресуду се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног Стефана Величковића ослободи кривице,

-бранилац окривљеног Милаца Тарлаћа-адвокат Бојан Радовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној

санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-бранилац окривљеног Бојана Магијсвића-адвокат Душан Симић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи, окривљеног ослободи од оптужбе или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а према окривљеном укине притвор. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-бранилац окривљеног Степе Петровића-адвокат Драган Мраковић, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окривљеном изрекне блажу казну затвора. У жалби је бранилац ставио захтев да у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-бранилац окривљеног Дејана Станковића-адвокат Момчило Булатовић, због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окривљеном изрекне блажу казну затвора. У жалби је бранилац ставио захтев да заједно са окривљеним у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа,

-бранилац окривљеног Владимира Бошковића-адвокат Владан Вукчевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначи и окривљеног Бошковић Владимира ослободи од оптужбе. У жалби је бранилац ставио захтев да у смислу чл.375 ЗКП-а буде обавештен о седници већа.

Апелациони јавни тужилац у Београду је писменим поднеском Ктж.бр.3608/11 од 5.8.2011.године предложио да се жалбе окривљених и њихових бранилаца одбију као неосноване и пресуда Вишег суда у Београду К.бр.3012/10 од 25.1.2011.године потврди, а да се жалба пуномоћника оштећених Сузан и Алана Татона-адвоката Слободана Ружића одбаца као недозвољена.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу чл.375 ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу чл.380 ЗКП-а и жалбама, па је по оцени жалбеним навода и предлога, става заменика Апелационог јавног тужиоца на седници већа, те изнетих ставова присутних странака како окривљених тако и њихових бранилаца, нашао:

Првостепена пресуда и поступак који јој је претходио не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона, на које

Апелациони суд у Београду, кази по службеној дужности, а поводом изјављених жалби сходно одредби чл.380 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП-а.

БИТНЕ ПОВРЕДЕ ОДРЕДАБА КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА

-члан 368 став 1 тачка 7 и 8 ЗКП-а-

Ако суд својом пресудом није потпуно решио предмет оптужбе и ако је оптужба прекорачена.

Жалбом браниоца окривљеног Грковић Ивана-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић побија се првостепена пресуда по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.368 став 1 тачка 7 и 8 ЗКП-а и истиче да упоређивањем чињеничног описа изреке пресуде са диспозитивом оптужнице која је прецизирана на главном претресу од 23.12.2010.године евидентно је да се ради о два потпуно различита и непрепознатљива акта, па је суд на описани начин починио повреде одредаба кривичног поступка на које се и указује овом жалбом.

По налажењу Апелационог суда у Београду наведени жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да је првостепени суд у потпуности решио предмет оптужбе, а да при томе оптужбу није прекорачио, с обзиром да у конкретном случају изрека пресуде и диспозитив оптужнице који је прецизиран на главном претресу од 23.12.2010.године представља, у погледу идентитета, једну целину, а не два различита и непрепознатљива акта, како се то указује у жалби браниоца.

-члан 368 став 1 тачка 10 ЗКП-а

Ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати

-извештај о увиђају Одељења за увиђајно-оперативне послове Управе криминалистичке полиције, службена белешка о крим-техичком прегледу лица места од 17.9.2009.године

Оспоравајући пресуду по основу ове битне повреде одредаба кривичног поступка, жалбама браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Ђидовића, бранилаца окривљеног Марковић Љубомира-адвоката Југослава Гингора, Маје Тркуље, жалбом браниоца окривљеног Грковић Ивана-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, жалбом браниоца окривљеног Драгана Томасовића-адвоката Ђорђа Калања, жалбом браниоца окривљеног Бранимира Четићка-адвоката Владислава Малетића, као и жалбеним наводима бранилаца окривљеног Јована Карбића-адвоката Миленка Перића, Саше Николића.

указује се да је пресуда заснована на доказу на којем се иста не може заснивати у чему се и огледа битна повреда одредаба кривичног поступка и који доказ је морао бити издвојен из списка предмета. То се пре свега односи на извештај о увиђају Одељења за увиђајно-оперативне послове Управе криминалистичке полиције од 17.9.2009.године и службену белешку о криминалистичко-техничком прегледу лица места Одељења за оперативни криминалистичку технику ПУ за град Београд од 17.9.2009.године. У жалбама се указује је да овај доказ најбољи пример злоупотребе процесних права и то чл.238 став 3 ЗКП-а којим је прописано да за кривична дела за која је прописана казна затвора до 10 година органи унутрашњих послова могу сами обавити увиђај и одредити вештечења која не трпе одлагање, осим обдукције и есхумације леша, ако истражни судија није у могућности да одмах изађе на лице места. Ако истражни судија стигне на лице места у току увиђаја он може предузети ове радње. У конкретном случају органи унутрашњих послова су сами обавили увиђај иако о самом догађају нису ни обавестили истражног судију, а о чему у списима постоји и службена белешка истражног судије који је одбио да изађе на лице места будући да је о самом догађају обавештен након три и по сата. Стога је првостепени суд морао прихватити предлог одбране за издвајање наведеног доказа, а разлози које даје првостепени суд у образложењу пресуде у погледу ових разлога су неосновани и неприхватљиви.

Супротно наведеним жалбеним наводима бранилаца окривљених првостепени суд је (страна 353) пресуде дао разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд, због чега је одбио као неоснован предлог бранилаца окривљених да се из списка предмета издвоји службена белешка о крим-техничком прегледу лица места, скица лица места и фотодокументација у списима сачињена дана 17.9.2009.године од стране III Одељења градског СУП-а Београд. Ово стога што у моменту када је од криминалистичких техничара Одељења криминалистичке технике сачињена службена белешка о крим-техничком прегледу лица места коју иначе увек сачињавају криминалистички техничари, а не истражни судија и када је извршено фотографисање лица места чије се издвајање тражи није се ни знало каква је природа повреда код оштећених. У наведеним доказима само је констатовано који су трагови пронађени на лицу места, патика, картонски део бакље, дуксерица, маске, дрвена држаља, а о овим траговима се изјашњавао вештак биолошке струке и одбрана у односу на ове трагове није имала примедби. Локва црвене боје налик на крв која је у овој службеној белешци о крим-техничком прегледу лица места обележена као траг број 8 описана у службеној белешци без датих мера и било каквог мерења и управо је стога и одређено вештачење од стране вештака трасолога који је стручан и меродаван да на основу фотографије препозна трагове на лицу места, као и вештак криминалистичке технике да би одредио поуздане мере проналаска овог трага. Фотодокументација са приложеним фотографијама у спису је најобјективнији приказ чињеница и објеката у простору, а записник о увиђају чије се издвајање тражило од стране одбране није ни сачињен и не постоји јер истражни судија није ни изашао на лице места, па се стога супротни жалбени наводи бранилаца окривљених којима се указује на ову битну повреду одредаба кривичног поступка, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога.

-одбрана окривљеног Матијевић Бојана пред овлашћених службеним лицима МУП-а дана 19.9.2009.године

Изјављеним жалбама браниоца окривљеног Матијевић Бојана-адвоката Душана Симића, браниоца окривљеног Карбић Јована-адвоката Владимира Драговића, Миленка Перића, Саше Николића, жалбом браниоца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Немање Јоловића као и жалбом браниоца окривљеног Томасовић Драгана-адвоката Ђорђа Калањ, указује се да је суд пресуду засновао на исказу окривљеног Матијевић Бојана датог у МУП-у од 19.9.2009.године који не може бити валидан из многих процесних разлога, обзиром да је исказ овог окривљеног узет на потпуно незаконит начин супротно одредби чл.89 став 8 ЗКП-а, обзиром да је повређено његово право на одбрану јер му нису предочени докази за основану сумњу, те да исти није имао поверљив разговор са браниоцем и није био упозорен да све што изјави против њега може бити употребљено као доказ, већ је своју одлуку о томе да је наведено испитивање од стране службеног лица МУП-а било у складу са законом суд извео из исказа браниоца овог окривљеног по службеној дужности адвоката Саше Новаковића, али без давања прихватљивих разлога у вези са тим.

Супротно изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је у разлозима пресуде (страна 303-305) на ове околности на које се указује изјављеним жалбама бранилаца окривљених саслушао и прихватио доказни предлог бранилаца окривљених Матијевић Бојана и Драгана Томасовића и одредио саслушање у својству сведока адвоката по службеној дужности Саше Новаковића на околност поступања службених лица приликом узимања изјаве од окривљеног Бојана Матијевића на записнику од 19.9.2009.године у односу на одредбе Закона о кривичном поступку.

Из исказа сведока [REDACTED] који је саслушан на главном претресу дана 16.12.2010.године суд је утврдио да је исти присуствовао као бранилац по службеној дужности испитивању окривљеног Бојана Матијевића дана 19.9.2009.године у Градском секретаријату по позиву дежурног инспектора који је поступао у предмету. Навео је да као што увек поступа као бранилац по службеној дужности у предкривичном поступку на основу информација добијених од инспектора о кривичном делу и прикупљеним доказима приступа и упознаје се са окривљеним, затим обавља са истим поверљив разговор као што је то обављено и у конкретном случају након што се претходно уверио да окривљени нема никаквих здравствених проблема. Оно што је било карактеристично, а што је он запамтио је да је тада нестала струја у Градском секретаријату и да је заједно са окривљеним и инспекторима ишао у друго крило зграде где је било струје да је обавио поверљивог разговора са окривљеним, а потом је окривљени упозорен о којим правима у кривичном поступку, а након чега су овлашћена службена лица приступила испитивању окривљеног. Навео је да је као бранилац окривљеног могао да чује све што се диктира у записник, да је он био присутан све време давања исказа окривљеног Матијевића. Ни окривљени Матијевић Бојан, као ни његов бранилац нису имали никакве примедбе на сачињени записник о испитивању окривљеног и записник потписали без примедби. Што се тиче недостатака, а који се односе на

записник о испитивању окривљеног Матијевића пред овлашћеним службеним лицима МУП-а од 19.9.2009.године због чега је и тражено од стране одбране издвајање овог записника из списка, сведок [REDACTED] је детаљно дао објашњење да је након обављеног поверљивог разговора са окривљеним у посебној просторији без присуства трећих лица започело испитивање окривљеног да је убрзо нестало струје, те да он не зна да ли је то констатовано на записнику, али да се сећа да је то било на самом почетку, да су тек унели неки од идентификационих података окривљеног, а да се сигурно тада није започело са испитивањем окривљеног о кривичном делу, а што је касније и обављено у свему у складу са законом како је то и објаснио. На примедбу одбране да на записнику о испитивању окривљеног Матијевића није наведено да је исти упозорен да све што изјави у присуству браниоца против њега може бити употребљено као доказ и да није наведено да је упозорен да има право на поверљив разговор са браниоцем, сведок је изјавио да је он поверљив разговор са окривљеним обавио пре његовог испитивања и да је окривљени сасвим сигурно упозорен да оно што изјави у присуству браниоца против њега може бити коришћено као доказ и да он претпоставља да је само због нестанка струје и пребацивања у друге просторије изостала та формулација снимљена на компјутеру. Првостепени суд прихвата исказ овог сведока који је детаљан, јасан, одређен и којим потврђује да је окривљени Матијевић у полицији саслушан у свему у складу са одредбама ЗКП-а и на начин прописан законом, а у присуству браниоца, овлашћеног тужиоца када је ангажовани бранилац са окривљеним обавио поверљив разговор пре његовог испитивања, да је окривљени упозорен у смислу чл.4 став 2 тачка 2 ЗКП-а, а да је штампање овог упозорења изостало услед техничких проблема, услед чега је првостепени суд правилно и по налажењу Апелационог суда закључио да се записник о испитивању окривљеног Матијевић Бојана у полицији може користити као доказ у кривичном поступку сходно одредби чл.226 став 9 ЗКП-а, са којих разлога је пре саслушања окривљеног на главном претресу дана 28.4.2010.године одбио предлог бранилаца окривљених да се из списка издвоји овај записник окривљеног Матијевић Бојана пред овлашћеним службеним лицима МУП-а од 19.9.2009.године. Сходно наведеном, супротни жалбени наводи бранилаца окривљених којима се указује да је првостепена пресуда захваћена напред наведеном битном повредом одредаба кривичног поступка, те да се на исказу овог окривљеног не може засновати судска одлука и да записник о његовом саслушању пред овлашћеним службеним лицима МУП-а од 19.9.2009.године треба издвојити из списка предмета, оцењују као неосновани из већ напред наведених јасних и аргументованих разлога датих од стране првостепеног суда, а које као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени.

-записник о саслушању осумњиченог Владана Сувајца

Жалбом браниоца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Немање Јолковића, оспорава се првостепена пресуда по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.368 став 1 тачка 10 ЗКП-а и истиче да је суд побиијану пресуду засновао на доказу на којем према одредбама ЗКП-а није могао исту да

заснива, обзиром да је окривљени Владан Сувајац пре формалног испитивања у присуству браниоца по службеној дужности пред службеним лицима МУП-а био злостављан и тучен од стране истих, те да су службена лица инсистирала да призна учешће у тучи на Обилићевом венцу и да је он у страху под таквим околностима „признао да је једну чашу са стола бацио у праћу лица које је лежало на бетону“. Дакле, суд је био дужан да применом чл.178 ЗКП-а издвоји из списка и записник о саслушању овог осумњиченог.

Супротивно жалбеним наводима Апелациони суд налази да су наведени жалбени наводи браниоца окривљеног неосновани, те да је окривљени Владан Сувајац у потпуности упозорен о својим правима у кривичном поступку и да је његово испитивање од стране службених лица МУП-а било у складу са Законом, при чему из списка предмета произилази да током поступка није било никакве злоставе над овим окривљеним, па се сходно томе супротно жалбени наводи браниоца окривљеног Владана Сувајца, а којима се указује да је суд био дужан да издвоји и овај доказ из списка предмета, те како то није урадио тиме је начинио напред наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, оцењују као неосновани.

-садржина СМС порука

Такође се жалбом браниоца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Немање Јоловића побија првостепена пресуда и истиче да је суд као доказ извео читање садржине СМС порука коришћених у комуникацији између окривљених, иако није постојала наредба суда о примени посебних мера надзора, а без наредбе суда овај доказ није могао да се прибави, нити да се на њему заснује судска одлука, па је сходно томе првостепени суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка на коју се указује жалбом.

Насупрот овим жалбеним наводима првостепени суд је на (страни 278) пресуде дао разлоге због чега је одбио предлог браниоца да се из списка предмета издвоји извештај о обради ГСМ мобилних телефонских апарата и ГСМ-СИМ картица привремено одузетих од окривљених Марковић Њубомира, Грковић Ивана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четирик Бранимира, Сувајац Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Мишић, Матијевић Бојана, Петровић Степе, Станковић Дејана налазећи супротно стању одбране да је овај доказ прибављен законито, те да преглед садржаја мобилних телефона, увид и читање садржине СМС порука међусобно упућених између окривљених и сведока не представља доказ прибављен применом чл.232 ЗКП-а те да се не ради се о материјалу прибављеном надзором и снимањем телефонских и других разговора и комуникација, већ о увиђају на покретној ствари, те тиме о законитом доказу на коме се може засновати одлука суда и прочитан је извештај о изради листинга бројева претплатничких картица заједно са графичким приказом остварене телефонске комуникације базних станица и СМС порука са упоређивањем међусобне телефонске комуникације за окривљене, а који је извршена од стране службе за специјалне истражне методе Одељења за електронски надзор, која је сачињена обрадом мобилних телефонских апарата који су одузети уз потврде о привремено одузетим предметима III Одељења ГСУП-а Београд од окривљених. Наведени телефони претходно су одузети од

окривљених уз потврду о привремено одузетим предметима, а које су окривљени потписали без примедби. Сви извештаји су израђени на основу издатих наредби истражног судије на основу којих доказа је утврђена међусобна телефонска комуникација, размена СМС порука између окривљених као и садржина телефонских именика мобилних телефона окривљених и осталих лица са којима су били у контакту, па се сходно томе супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног којима се указује да је суд морао из списка предмета издвојити и овај доказ, те да на њему није могао засновати судску одлуку, такође оцењује као неосновани из већ напред наведених јасних и аргументованих разлога датих од стране првостепеног суда, а које као правилне прихвата и Апелациони суд.

-налаз и мишљење Комисије вештака трасолога Мирослава Бусарчевића и вештака судске медицине Ђорђа Алемпијевића и Ивице Милосављевића

Жалбом браниоца окривљеног Четник Бранимира-адвоката Владислава Малетића, побија се првостепена пресуда по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.368 став 1 тачка 10 ЗКП-а тако што се истиче да је суд морао издвојити налаз и мишљење Комисије вештака трасолога Мирослава Бусарчевића и вештака судске медицине Ђорђа Алемпијевића и Ивице Милосављевића, те да на овом доказу није могла бити заснована првостепена пресуда. У жалби се истиче да је Комисија вештака уместо да обави вештачење практично извршила реконструкцију догађаја, а чије је извођење регулисано одредбом чл.111 ЗКП-а. Реконструкција догађаја сама по себи је била потребна и исту је током поступка у више наврата тражила и одбрана окривљених. Реконструкцију може обавити само суд у складу са одредбом чл.110 ЗКП-а када је за утврђивање или разјашњење неке важне чињенице у поступку потребно непосредно опажање. Супротно свим наведеним законским одредбама првостепени суд је на лице места послао Комисију вештака заједно са крим-техничарем како би извршили вештачење, а које је у ствари представљало реконструкцију догађаја чиме је одбрани практично онемогућено да присуствује вештачењу. Такође се истиче да вештачење које је спровела Комисија вештака има значајних недостатака и само комисијско вештачење је дијаметрално супротно налазу и мишљењу вештака судске медицине др. Ђорђа Алемпијевића и Ивице Милосављевића, а који су своје вештачење обавили пре комисијског вештачења, па се сходно наведеном и предлаже као у жалби овог браниоца.

Супротно изнетим жалбеним наводима Апелациони суд налази да су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног Четник Бранимира, а којима се тражило издвајање из списка предмета и налаза и мишљења Комисије вештака трасолога и вештака судске медицине уз указивање да је Комисија вештака уместо да обави вештачење практично извршила реконструкцију догађаја, не може прихватити, обзиром, а како то произилази из списка предмета у конкретном случају се није ни радило о реконструкцији догађаја како је то навео овај бранилац коју може обавити само суд већ се радило о трасолошком вештачењу које је првостепени суд наредбом од 26.11.2010.године поверио

судском вештаку Мирославу Бусарчевићу, а који је извршио трасолошку анализу фотографија, на којима су приказани одевни предмети, одећа и обућа сада покојног Бриса Татона. Такође је суд 2.12.2010.године, а након што је на главном претресу саслушан вештак трасолог Мирослав Бусарчевић наредбом одредио комисијско трасолошко-судско-медицинско вештачење које је поверено судском вештаку трасологу Мирославу Бусарчевићу и судским вештацима медицинске струке др. Ивици Милосављевићу и др. Ђорђу Алемпијевићу који су већ обавили медицинско вештачење. Поменути Комисија вештака је поступајући по наредби суда, а након извршеног увида у списе предмета, посебно фотодокументацију са увиђаја, обдукционог записника, извршеног судско-медицинског и трасолошког вештачења, те изјашњења вештака медицинске струке као и вештака трасолога Комисија вештака је изашла на лице места, када је од стране вештака трасолога Мирослава Бусарчевића прецизно утврђено место где се налазио траг крви на зиду, а означен бројем 8 у записнику о крим-техничком прегледу лица места. Након тога је стални судски вештак за криминалистичку технику Владо Манговски извршио, а по наредби суда од 7.12.2010.године потребна мерања и израдио скицу ужег лица места, а која је уз налаз и мишљење Комисије вештака достављена суду. Стога је првостепени суд имајући у виду напред наведено правилно по налажењу овог суда одбио предлог бранилаца да се изврши ново судско-медицинско вештачење од стране других вештака медицинске струке а такође и реконструкција догађаја на лицу места као неосновани и сувишни, обзиром да су како то правилно закључује и првостепени суд ангажовани судски вештаци у свему одговорили постављеном задатку и дали свој налаз и мишљење стручно, а на главном претресу су детаљно и исцрпно дали одговоре на сва постављена питања, а од стране суда је одређено и накнадно мултидисциплинарно вештачење које је у свему потврдило претходно изнете закључке и мишљење вештака у вези медицинских чињеница. Дакле, у конкретном случају неоснован је предлог браниоца окривљеног Бранимира Четника којима се указује да су напред наведени вештаци извршили реконструкцију догађаја на лицу места, а коју може обавити само суд и да се на наведеним вештачењима није могла заснивати судска одлука, те да исте треба издвојити из списка предмета, оцењују као неосновани, обзиром да су поменути вештаци по наредби суда обавили само вештачења, а не реконструкцију догађаја, о чему је суд у образложењу пресуде дао исцрпне разлоге (страна 352) које као правилне прихвата и овај суд и који се жалбом браниоца овог окривљеног не доводе у сумњу.

-члан 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а-

Ако је изрека пресуда неразумљива, противречна сама себи или разлозима пресуде

-време и место извршења кривичног дела

Жалбама браниоца окривљеног Пузигаћа Дејана-адвоката Светозара Вујачића, браниоца окривљеног Грковић Ивана-адвоката Зоре Добричанбин

Никодиновић, браниоца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Саве Грујичића, браниоца окривљеног Бранимира Четника-адвоката Војислава Малетића, као и жалбама бранилаца окривљеног Карбић Јована указује на напред наведену битну повреду одредаба кривичног поступка тако што се указује да у самом чињеничном опису изреке пресуде постоји контрадикторност у погледу времена и места извршења кривичног дела будући да суд није на прецизан начин одредио место и време извршења кривичног дела, тако да се из изреке побијане пресуде не може закључити када и где је оштећени Брис Татон лишен живота и то да ли 17.9.2009.године или 29.9.2009.године, при чему је такође нејасно да ли је оштећени преминуо због задобијених телесних повреда или због насталих компликација.

Насупрот изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених у конкретном случају не стоји напред наведена битна повреда одредаба кривичног поступка на коју се указује изјављеним жалбама, обзиром да из изреке пресуде, те датих разлога неспорно произилази да је сада покојни Брис Татон задобио повреде дана 17.9.2009.године, а на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, те да је од последица истих преминуо дана 29.9.2009.године, па се стога супротни жалбени наводи којима се указује да постоји контрадикторност и неразумљивост изреке пресуде у погледу времена и места извршења кривичног дела оцењују као неосновани.

-саизвршилаштво

Жалбом браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита, као и жалбама бранилаца окривљеног Тарлаћ Милана-адвоката Бојана Радовановића, окривљеног Владана Сувајца-адвоката Немање Јоловића, те у жалби браниоца окривљеног Томасовић Драгана-адвоката Ђорђа Калаић, као и у жалби браниоца окривљеног Матијевић Бојана-адвоката Душана Симића, указује да када је у питању радња извршења кривичног дела, а посебно кривичног дела тешког убиства које је по налажењу првостепеног суда извршено у саизвршилаштву у изреци морају бити прецизно и тачно означене радње сваког од саизвршилаца, односно које радње је који окривљени предузео или је остварујући заједничку одлуку другом радњом битно допринео извршењу конкретног кривичног дела тешког убиства.

Супротно изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених Апелациони суд налази да су у изреци првостепене пресуде, чињеничном опису дела, јасно наведени елементи саизвршилаштва код предузетих радњи за све окривљене, те да је првостепени суд у погледу ове одлучне чињенице, а које се тиче радњи извршења кривичног дела које су окривљени починили у саизвршилаштву на страни (328, 329 и 330) пресуде, а образлажући правну квалификацију дела дао јасне и исцрпне разлоге на основу којих је утврдио да су окривљени Прелић Ђорђе, Марковић Љубомир, Грковић Иван, Пузигаћа Дејан, Карбић Јован, Томасовић Драган, Вујовић Милан, Четник Бранимир, Владан Сувајац, Стефан Величковић Милан Тарлаћ и Матијевић Бојан радње ближе описане у изреци првостепене пресуде, а за које су и оглашени кривим предузели у саизвршилаштву, па се сходно томе супротни жалбени наводи бранилаца ових окривљених, а којима се указује на напред

наведе

није д
чињен
пресудпј
од

сведо

Тинте
чл.10
обавл
је суд
Марк
претх
изјаш
у кафпрес
са од
одред
изјав
на прТинт
одре
свед
јавно
посеб
уређе
свед
ЖКП
слик
мето

наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, оцењују као неосновани.

Остали наводи изјављених жалби којима се указује да првостепени суд није дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, суштински се тичу утврђених чињеничног стања и као такви ће бити разматрани у делу образложења оне пресуде, а који се односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

-члан 368 став 2 ЗКП-а-

Ако суд у току главног претреса није применио или је неправилно применио иску одредбу ЗКП-а или је на главном претресу повреди право одбране, а то је било или је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде

-незаконит начин вршења препознавања окривљених од стране сведока А1

Жалбом браниоца окривљеног Марковић Љубомира-адвоката Југослава Тинтора и Маје Тркуље указује се да је у конкретном случају повређена одредба чл.104 ЗКП-а, те да препознавање окривљених од стране сведока А1 није обављено у складу са напред поменутом одредбом ЗКП-а. У жалби се указује да је суд на главном претресу затражио од сведока А1 да препозна окривљеног Марковић Љубомира као једног од двојице момака из кафића „Зузус“, иако је претходно, приликом саслушања у истрази сведок А1 изјавио да када се изјашњавао у полицији истом су показали фотографије два момка које је видео у кафићу и који су истрчали из њега, без фотографија осталих момака.

Супротно изнетим жалбеним наводима, Апелациони суд налази да препознавање окривљених од стране сведока А1 није обављено у супротности са одредбом чл.104 ЗКП-а, те да суд том радњом није починио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.368 став 2 ЗКП-а на коју се указује у изјављеној жалби бранилаца овог окривљеног, а која би могла бити од утицаја на правилно и законито доношење пресуде.

-незаконит начин испитивања заштићених сведока А1 и А2

Жалбом бранилаца окривљеног Марковић Љубомира-адвоката Југослава Тинтора и Маје Тркуље указује се да је у конкретном случају повређена и одредба чл.109-г ЗКП-а којом је прописано да се испитивање заштићеног сведока може обавити на један или више следећих начина : искључењем јавности са главног претреса, прикривањем изгледа сведока и сведочењем из посебне просторије уз промену гласа и лика сведока посредством техничких уређаја чи пренос звука и слике. У жалби се указује да је приликом испитивања сведоки А1 и А2 у истрази и на главном претресу повређена одредба чл.109-г ЗКП-а, јер у судници није био коришћен никакав технички уређај за пренос слике са измењеним ликом помоћу скрембловања или неког другог техничког метода већ се иза затамњеног стакла просторије за коју се верује да је у тој

седео сведок није видело ништа чак ни силуета сведока тако да у конкретном случају није било речи о промени лика већ о потпуном изостанку лика, због чега није било могуће утврдити да ли сведок свој исказ евентуално чита или говори по сећању. Такође се жалбом указује да је одредбом чл.109-г став 2 ЗКП-а прописано да је обавеза суда да месец дана пре почетка главног претреса открије идентитет заштићених сведока странкама и браниоцима. Међутим, главни претрес у овом кривичном поступку је отпочео када су окривљени изнели своје одбране па је тек након тога дошло до извођења доказа саслушањем заштићених сведока дана 18.6.2010.године-када је откривен њихов идентитет браниоцима, а на овај начин су тужилаштво и одбрана доведени у неравноправан положај током читавог једног дела главног претреса те је у конкретном случају прекршен закон и повређено право на одбрану окривљених.

Такође се и жалбом браниоца окривљеног Гровић Ивана-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић указује на исту повреду и наводи да је нејасно због чега је првостепени суд сведоцима А1 и А2 дао статус заштићених сведока поготову ако се има у виду објективна оцена њихових исказа, обзиром да они нису рекли ништа што би било ко од окривљених могао да им замери.

Међутим, супротно изнетим жалбеним наводима првостепени суд је детаљно у образложењу пресуде – страна 222 и 223 а имајући у виду да су дана 11.09.2009. године ступиле на снагу Измене и допуне Закона о кривичном поступку објављеног у “Службеном гласнику РС”, бр. 72 од 03.09.2009. године, као и примена одредби члана 109-а, 109-б, 109-в, 109-г, 109-д и 109-ђ а које се односе на саслушање сведока под мерама посебне заштите - заштићени сведоци детаљно образложио због чега су у односу на ове сведоке примењене одређене мере посебне заштите, и због чега се у даљем току поступку уместо њихових имена користе шифре А1 и А2. Истовремено је решењем да ће се испитивање ових сведока обавити прикривањем њиховог изгледа и њиховим сведочењем из посебне просторије уз промену гласа посредством техничких уређаја. Наведена одлука је донета обзиром да је истражни судија нашао да постоје околности које указују да би сведоцима јавним сведочењем били угрожени тело и здравље и да се ради о изузетно тешком кривичном делу, поготову када се има у виду и да су ови сведоци приликом давања исказа изјавили да се осећају угроженим и уплашеним за свој живот, те да су спремни да сведоче под условом да се не открива њихова истоветност, обзиром да се ради о навијачима “Партизана”. Стога се супротно жалбени наводи којима се указује да је нејасно због чега је овим лицима првостепени суд дао статус заштићених сведока, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога.

Супротно изнетим жалбеним наводима којима се указује да је приликом испитивања заштићених сведока А1 и А2 у истрази и на главном претресу повређен чл.109-г ЗКП-а се оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд у разлозима пресуде (страна 222 и 223) образложио и имао у виду да су дана 11.9.2009.године ступиле на снагу измене и допуне Законика о кривичном поступку објављене у „Службеном гласнику РС“ бр.72 од 3.9.2009.године и примена одредби чл.109-а, 109-б, 109-в, 109-г, 109-д, 109-ђ које се односе на саслушање сведока под мерама посебне заштите (заштићени сведок).

Наиме, сведоци који су у овом кривичном поступку означени псеудонимом А1 и А2 дали су изјаву пред овлашћеним службеним лицима УКП III Одељење ПУ за град Београд дана 18.9.2009.године у присуству заступника ОЈТ-а на основу чл.504-ђ став 4 ЗКП-а, а приликом давања исказа су изјавили да се осећају угроженим и уплашеним за свој живот, те да су спремни да сведоче под условом да се не открива њихова истовестност, а сведок А2 је навео и да захтева да му се заштите подаци и да се не открива његова истовестност јер се осећа угроженим обзиром да се ради о навијачима „Партизана“. Истражни судија је на предлог заступника ОЈТ-а стављеног у акту Кт.бр.1419/09 од 12.10.2009.године да се сведоцима А1 и А2 који су очевидци догађај пружи у смислу чл.109-а мере посебне заштите донео решење Ки.бр.941/09 дана 6.11.2009.године којим су одређене посебне мере заштите ових сведока тако што ће се у даљем току поступка уместо њихових имена користити шифра А1 и А2, а из списка предмета брисати њихова имена и други подаци помоћу којих се може утврдити истовестност ових сведока. Решењем је одређено да ће се испитивање сведока А1 и А2 обавити прикривањем изгледа сведока, њиховим сведочењем из посебне просторије уз промену гласа посредством техничких уређаја. Наведена одлука је донета на основу чл.109-а, 109-б, 109-в, 109-г ЗКП-а обзиром да је истражни судија нашао да постоје околности које указују да би сведоци јавним сведочењем били угрожени живот, тело и здравље и да се ради о изузетно тешком кривичном делу. Службене белешке о обавештењу примљеном од грађана (сведок А1 и А2) дате пред III Одељењем Управе крим-полиције ПУ за град Београд дана 18.9.2009.године, а које садржи разлоге сведока за подношење захтева за доделу статуса заштићених сведока са подацима ових сведока, решењем истражног судије о одређивању мере посебне заштите сведока као и омоти са подацима о идентитету сведока под заштитом А1 и А2 су у смислу чл.109-г затворени у посебан омот, запечаћени и предати на чување јединици за заштиту сведока МУП-а РС. Сходно одредби чл. 109-г став 2 ЗКП-а суд је на главном претресу дана 22.4.2010.године на основу чл.292 ЗКП-а и чл.293 ЗКП-а ради заштите приватног живота учесника у поступку решењем привремено искључио јавност, присутнима окривљенима, браниоцима, јавном тужиоцу, пуномоћнику оштећених, саопштио податке о идентитету заштићених сведока означених шифром А1 и А2, а сходно одредбама чл.109-ђ присутни су упозорени да чувају тајну о подацима о идентитету сведока под посебном заштитом који су им саопштени. На главном претресу дана 21.6.2010.године саслушан је сведок А1, а на главном претресу дана 8.11.2010.године саслушан је сведок А2 под мерама посебне заштите у посебној кабини са затамњеним стаклом у судници из које се не види лик сведока, извршена је измена њиховог гласа. Сходно томе првостепени суд је у образложењу пресуде у погледу ове одлучне чињенице која се такође побија жалбом бранилаца окривљеног Марковић Љубомира дао разлоге које као правилне прихвата и овај суд, док се супротни жалбени наводи оцењују као неосновани обзиром да је испитивање заштићених сведока обављен у свему у складу са одредбом чл.109-г ЗКП-а.

Сем тога, жалбом бранилаца овог окривљеног се указује да је обавеза суда била да у року од месец дана пре почетка главног претреса открије идентитет заштићених сведока странкама и браницима, те да је то учињено дана 18.6.2010.године, а након што је главни претрес отпочео и након што су

окривљени изнели своје одбране када је дошло до извођења доказа саслушањем ових сведока и када је браниоцима окривљених откривен идентитет ових сведока, те је на наведени начин повредио право окривљених на одбрану, а самим тим је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.368 став 2 ЗКП-а, а која је била од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Међутим, насупрот изнетим жалбеним наводима првостепени суд је, а како то произилази из списка предмета на главном претресу дана 29.4.2010.године на основу одредби чл.292 и чл.293 ЗКП-а по службеној дужности искључио јавност ради саопштења података о идентитету заштићених сведока означених шифром А1 и А2, а којом приликом су са овом чињеницом упознати и окривљени и њихови браниоци. Након тога је првостепени суд дана 21.6.2010.године наставио главни претрес од 18.6.2010.године када је и започето саслушање заштићеног сведока А1, па се сходно томе супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног којима се указује да је суд прекорачио рок од месец дана, како је то прописано одредбом чл.109-г став 2 ЗКП-а, а ради откривања идентитета заштићених сведока, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога, те самим тим првостепени суд није ни починио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.368 став 2 ЗКП-а, а која је могла бити од утицаја на правилно и законито доношење пресуде.

ПОГРЕШНО И НЕПОТПУНО УТВРЂЕНО ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ

-окривљени Прелић Ђорђе

Жалбом браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита, изјављеном жалбом оспорава се и правилност утврђеног чињеничног стања и истиче да је исто остало и погрешно и непотпуно утврђено, обзиром да се у суштини пресуда своди на препричавање записника са исказима, те чињеницом да су окривљени починиоци кривичног дела тешког убиства на штету сада покојног оштећеног Бриса Татона, при чему се у жалби даје оцена доказа и виђење истих од стране одбране, а која је другачија од оне оцене коју је дао првостепени суд у разлозима пресуде. Такође указује да је чињенично стање остало и непотпуно утврђено, обзиром да и првостепени суд на страни 281 пресуде закључује да је очевидаца предметног догађаја и нарочито пада Бриса Татона било, али да су они за суд анонимни, при чему је суд незаинтересован за идентитет других очевидаца предметног догађаја као што је незаинтересован и за утврђивање идентитета више полицајаца који су се у време предметног догађаја шетали улицом Маршала Бирјугова и били уочени на снимцима сигурносних камера, при чему је превасходно важно утврдити и идентитет лица које је позвало хитну помоћ као и број телефона са којег је хитна помоћ позвана, обзиром да би ове доказе у поновном поступку свакако требало обезбедити и извести, а у циљу утврђивања пуне и праве истине у овој кривично-правној ствари.

Супротно изнетих жалбеним наводима браниоца овог окривљеног, ако се

има у виду чињеница да окривљени Прелић Ђорђе током поступка није саслушан, обзиром да се исти након овог догађаја дао у бекство и да до окончања овог кривичног поступка вије био доступан суду, његово учешће у извршењу кривичног дела суд је утврдио кроз одбрану окривљеног Марковић Љубомира, те на основу одбране осталих окривљених као и на основу изведених доказа.

Учешће окривљеног Прелић Ђорђа у повређивању сада покојног Брис Татона описују и указују наводи одбране окривљеног Марковић Љубомира, а који је описао своје понашање као и понашање окривљеног Прелић Ђорђа након што су уочили да је отпочео напад. Учешће окривљеног Прелић Ђорђа у извршењу кривичног дела, те наношења телесних повреда сада покојном Брис Татону које су проузроковале смрт суд је утврдио сагласном оценом и анализом свих изведених доказа и одбрана осталих окривљених, а из којих доказа и чињеница је утврђено да је окривљени Прелић Ђорђе заједно са Марковић Љубомиром вођом навијачке групе „Аклатраз“ и заједно са осталим окривљенима како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде сада покојном Брис Татону нанели поред осталих бројних повреда и тешку телесну повреду опасну по живот описану у изреци првостепене пресуде. Окривљени Марковић Љубомир је такође у својој одбрани навео своје кретање као и кретање окривљеног Прелић Ђорђа наводећи да је критичном приликом, и у правцу где је била гужва само погледао да ли има некога од његових другова након чега се заједно са окривљеним Прелићем изгубио у гужви не чекајући крај туче и након чега је заједно са окривљеним Прелићем отишао на стадион. Такође је на главном претресу дана 19.11.2010.године преко ДВД-а сниман снимак сигурносних камера под називом „Степениште“ и на ком снимку је уочено између осталог да се у 17.37,20 часова на степеништу које из улице Маршала Бирјугова води на плато Обилићевог венца уочавају окривљени Марковић Љубомир и још један младић за кога је окривљени Марковић Љубомир изјавио да је то окривљени Прелић Ђорђе који је у бекству.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је анализом и оценом свих изведених доказа, а у склопу изнетих одбрана осталих окривљених у окривљеном поступку, те писмених доказа утврдио учешће овог окривљеног у извршењу кривичног дела, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног Прелић Ђорђа којима се даје друшачија оцена и анализа доказа од оне коју је дао првостепени суд оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд у погледу одлучних чињеница дао јасне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Сем напред наведеног, у изјављеној жалби овог браниоца као и браниоца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Немање Јоловића указује се на прекид узрочно везе између радњи које су евентуално предузели неки од окривљених или непознатих починилаца, те смртне последице уз навођење да суд током поступка није ни утврдио ко је оштећеном те повреде које су довеле до смртог исхода нанео.

Међутим, супротни изнетим жалбеним наводима првостепени суд је у разлозима пресуде (страна 330,331) утврдио постојање узрочно последице везе

између тешког телесног повређивања и смртне последице, а при томе је утврђено постојање свести код оних који су му овакве повреде нанели да предузетим радњама могу проузроковати тешку телесну повреду опасну по живот уз свест о могућности наступања смртне последице и њиховог пристања на исту, а која се утврђује из објективних околности. Тешке телесне повреде које су сада покојном Брис Татону нанете су биле опасне по живот, а што значи да су окривљени били свесни да услед тога може наступити његова смрт, да су на то пристали. Стога је јасно да је последица која је настала у виду смрти сада покојног Брис Татона резултат заједничког деловања окривљених као целине, па се сходно томе супротни жалбени наводи који говоре о прекиду узрочне везе између радњи које су предузели неки од окривљених и смртне последице, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога датих од стране првостепеног суда, а које као правилне прихвата и Апелациони суд.

-окривљени Марковић Љубомир

Жалбом бранилаца окривљеног Марковић Љубомира-адвоката Југослава Тинтора и Маје Труље као и жалбом окривљеног Марковић Љубомира, такође се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, као и оцена доказа датих од стране првостепеног суда и истиче да не постоји ни један материјални доказ који доводи у везу окривљеног Марковић Љубомира са извршењем овог кривичног дела и да је исти оглашен кривим да је предузео радње које не произилазе из постојећих доказа. Такође се жалбом указује да ни један од 12 саслушаних сведока не доводи у било какву везу окривљеног Марковић Љубомира са извршењем напред наведеног кривичног дела, а закључак да је окривљени Марковић учествовао у организацији извршења овог кривичног дела изводи се само на основу чињенице да је био на партизановом стадиону током преподнева и да је друг са Кимијем. По мишљењу одбране чињенично стање је такође остало непотпуно утврђено обзиром да је од стране суда одбијен предлог одбране да се у својству сведока саслуша и сведок [REDACTED] то на околност његовог опажања на који начин су критичном приликом нанете повреде покојном Брис Татону, а такође у прилог потврде својих навода одбране браниоци су предлагали да се у својству сведока саслуша и [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] на околност да ли су са окривљеним Марковићем цело лето, скоро сваки дан излазили по кафићима на потезу хотел „Палас“- Обилићев венац као и да ли су вече уочи предметног догађаја са окривљеним Марковићем седели у друштву у кафићу „Певац“ код хотела „Палас“. Саслушањем ових сведока би се у сваком случају потврдила одбрана окривљеног Марковића да је он на овом просторном потезу хотел „Палас“-Обилићев венац проводио доста времена као и да је током читавог лета уочи критичног догађаја сваки други дан проводио управо у том крају. И жалбом бранилаца овог окривљеног такође се даје оцена изведених доказа која је другачија од оценом коју је дао првостепени суд у пресуди.

Окривљени Марковић Љубомир је у својој одбрани на главном претресу негирао да је он вођа навијача Партизана, навијачке групе „Алкатраз“ већ да је само вођа навијања, а што подразумева да од њега почиње свака песма и да га

стога сви познају а да он никог од присутних окривљених не познаје, да ни са ким од њих никад није имао било какву, па ни телефонску комуникацију а да од окривљених само познаје окривљеног Прелић Ђорђа који је члан, а не вођа навијачке групе „Алкатраз“ који се у време овог напада на француског држављанина на платоу Обилићевог венца случајно затекао у кафићу са намером да попију пиће. Навео је да нема никакве везе са догађајем нити је имао сазнање да ће у Београд доћи француски навијачи, а као вођа навијача Партизана раније је имао проблеме јер је сваки пут хапшен од стране полиције када би се нашао у близини инцидента и стога је само пришао да погледа да ли у тој гужви има неког од његових другара и обзиром да су се он и Прелић изгубили у гужви он је и не чекајући крај туче отишао у Кнезу Михајлову улицу, затим у хотел „Палас“ по свој ауто, а након тога се нашао са окривљеним Прелићем са којим је заједно отишао на стадион. Међутим, овакви наводи одбране окривљеног су оповргнути међусобно сагласним исказима сведока А1 и сведока А2. Сведок А2 је на главном претресу у свему потврдио своје претходне наводе дате у службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана пред овлашћеним службеним лицем III Одељења ПУ за град Београд од 18.9.2009.године у присуству јавног тужиоца, а која је сачињена сходно одредби чл.504-ђ став 4 ЗКП-а. Сведоци и А1 и А2 су по оцени првостепеног суда верно и идентично описали двојицу младића који су непосредно пре напада на навијаче ФК „Тулуз“ ушли у кафић „Зузус“ који се налази дијагонално од кафића „Ириш паб“ у коме су нападнути француски држављани, навијачи ФК „Тулуз“, а детаљно су и међусобно сагласно описали и њихово понашање док су седели у овом кафићу. Ови сведоци су описали понашање младића које су уочили, а што су очигледно окривљени Прелић и Марковић, да је један од њих двојице рекао „brate ајмо, почело је“, да су излетели, напрасно искочили из кафића преко столова и столица, да нису ни пиће платили, да су протрчали кроз башту кафића и да су после пар секунди ушли у масу поред гараже и да су „ушли право у тучу која се одигравала у башту кафића „Ириш паб“. Ови сведоци су сагласно описали ова лица, а чији изглед одговара изгледу окривљених Марковић и Прелића на снимку „степенице 2“. сведок А2 је уочио да је младић који је био нижи од овог другог имао светлију смеђу косу, док је сведок А1 описао да су они и пре уласка у тучу пар пута проишли поред кафића „Зузус“ из правца Калемегдана ка Мажестику и да су вероватно тражили најбоље место на које би сели и имали најбољи преглед, те да су у овај кафић дошли очито да осматрају и усмеравају.

Сем тога наводи одбране окривљеног Марковић Љубомира којима се указује да никога од припадника навијачке групе „Иридувибили“ па ни окривљеног Грковић Ивана не познаје и да ни са ким од њих није имао никакву телефонску комуникацију су неосновани, обзиром да је суд из извештаја о телефонским комуникацијама и обрадама GSM одузетих мобилних телефона утврдио да је окривљени Марковић Љубомир имао комуникацију критичног дана како са окривљеним Прелићем тако и са окривљенима Четник Бранимиром, Вујовић Миланом, Кимијем као и са Величковић Стефаном, а како је то и приказано на шемама број 1, 2, 3, 4, 5, 6 и 7 извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор од 22.10.2009.године. Окривљени Марковић Љубомир који се у полицији бранио ћутањем дао је своју одбрану пред истражним судијом, а коју је изменио на главном претресу у односу на

одлучне чињенице и усагласио их и прилагодио изнетим наводима осталих окривљених, салушаних сведока, те изведеним доказима. Очигледно је његова одбрана у односу на битне чињенице оповргнута исказима сведока А1 и А2, а такође је контрадикторна сама себи. Окривљени Марковић Љубомир наводи да никог у гужви након што је започела туча није препознао јер су сви имали хируршке маске на лицу, а при томе он наводи да је видео да један француски навијач оборен од навијача „Партизана“ и да је устао. Препознаје при томе, без обзира што имају маске на лицима да нема његових другова и навијача из навијачке групе „Алкатраз“, а при томе не уочава и не види где је окривљени Прелић и према наводима његове одбране они су се у овој гужви изгубили. Такође су неуверљиви наводи одбране окривљеног Марковића да је без Прелића који је са њим и његовим возилом дошао на плато Обилићевог венца одлази наводно да се нађе са девојком, а при томе се са девојком нашао тек увече после утакмице. Наводно окривљени Прелић га проналази убрзо после овог догађаја у кафићу на Дорћолу знајући да он ту треба да однесе карте за утакмицу. Све ово указује управо да након што је сада покојни Брис Татон бачен са ограде стеленишта и након што је неко од нападача или неко од вођа навијача, обзиром да је несумњиво утврђено функционисање навијачких група по принципу строге хијерархије рекао „готово је“ и да су се сви окривљени па и окривљени Марковић као и окривљени Прелић разбежали на све стране у разним правцима са платоа Обилићевог венца, а да су се накнадно тражили и налазили по граду што потврђује и њихова телефонска комуникација одмах непосредно након догађаја. Првостепени суд је ценећи све ове утврђене чињенице, а у вези датих навода одбране осталих окривљених и изведених доказа утврдио и учешће окривљеног Марковић Љубомира у овом догађају, због чега је суд дату одбрану окривљеног Марковића оценио као неистиниту усмерену на избегавање његове кривице и која се жалбеним наводима бранилаца овог окривљеног којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања као и оцена доказа која је дата од стране првостепеног суда, оцењују као неосновани.

-окривљени Грковић Иван

Жалбом браниоца окривљеног Грковић Ивана-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, као и жалбом окривљеног Грковић Ивана, такође се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и истиче да је погрешна и селективна оцена доказа, а која је довела и до погрешне примене материјалног права и до погрешне одлуке о казни, при чему се у жалби оспорава и погрешан закључак суда (страна 319,320) као и начин на који је утврђена међусобна телефонска комуникација и размена СМС порука између окривљених и то да ли су оне биле у апаратима окривљених или су примљене код оператера са њихових бројева. Такође се указује да што се тиче заштићених сведока суд је погрешно када им је тај статус одредио и што их у истом одржава, ако се има у виду објективна оцена њихових исказа обзиром да они нису рекли ништа што би било ко од окривљених могао да им замери. Одбрана има неспорне доказе да окривљени Грковић Иван говори истину, при чему је у жалби достављен део документације, Захтев за приступ информацијама од јавног значаја са прилозима којима се поткрепљују предлози за извођење нових доказа. У жалби

се указује да је и чињенично стање остало непотпуно утврђено обзиром да не постоји ни један оправдан разлог који је могао руководити суд да не саслуша сведока [REDACTED] кога је на фотографијама препознао окривљени Карбић Јован као лице са којим је био у контакту на платоу Обилићевог венца. И у жалби овог браниоца са даје оцена доказа која је другачија од оне коју је дао првостепени суд у разлозима пресуде.

Окривљени се током поступка, како претходног тако и на главном претресу, бранио да није учествовао у бацању са оgrade ступеништа, а ни у повређивању сада покојног Бриса Татона и да у нападу на навијаче француског клуба "Тулуз" он није учествовао, да је сада покојног Брис Татона он посматрао одоздо са подножија ступеница, јер је покојни Брис Татон пао са оgrade платоа Обилићевог венца како је он то уочио у моменту када још није закорачио на први ступеник ступеништа које из улице Маршала Бирјузова воде на плато Обилићевог венца. Такође је негирао своју улогу вође навијачке групе "Иридућибили" или било какву улогу у организацији овог напада на навијаче ФК "Тулуз" указујући да је он окривљене који су трчали уз ступенице након што су чули буку, ломљаву, покупао да заустави и да се он последњи од свих окривљених попео на плато Обилићевог венца због повреде ноге, а када се попео на плато није видео никакву тучу већ само гомилу људи који трче на све стране, поломљене чаше, испретуране столове испред неког кафића, гужву, букву, лом али да није видео никога од познатих и да се стога не обраћајући пажњу на оно што је видео није ни заустављао већ је наставио да се креће ка излазу са платоа Обилићевог венца где је срео свог друга Марета са којим је отишао у оближњи паб на пиће. Међутим, супротно изнетим наводима одбране окривљеног Грковић Ивана емитовањем снимка ступеница, потврђено је да је сада покојни Брис Татон бачен са оgrade ступеништа не у моменту како то окривљени Грковић Иван у својој одбрани указује када се он налазио у близини првог ступеника, када још није ни закорачио на ступениште, већ је он тучен и бачен са оgrade ступеништа када се окривљени Грковић већ попео на врх ступеништва, крећући се ступеништем иза осталих окривљених припаданика његове навијачке групе "Иридућибили".

Дата одбрана окривљеног Грковић Ивана и то да је видео пад [REDACTED] [REDACTED] док још није закорачио на ограду ступеништа, да је сам пао са оgrade платоа у ком моменту га нико није дотакао, није нашла потврду ни у једном од изведених доказа, па ни у одбранама осталих окривљених, обзиром да су окривљени потврдили да је окривљени Грковић Иван, старији члан навијачке групе "Иридућибили" при чему је окривљени Матијевић Бојан у својој одбрани описујући начин на који је тучен младић поред оgrade ступеништа, да је групом нападача који су то учинили руководио окривљени Грковић Иван, а да не зна ко је Грковићу давао инструкције, а што је сагласно и наводима одбране окривљеног Степе Петровића. Учешће окривљеног Грковића у извршењу кривичног дела је у својој одбрани потврдио и окривљени Дејан Станковић и то да је окривљени Грковић вођа навијачке групе "Иридућибили", да он предводи млађе навијаче организоване као припаднике навијачке групе "Иридућибили". Сви они су навели да их је тог дана позвао окривљени Иван Грковић да дођу у центар града с тим да је окривљени Јован Карбић у својој одбрани у полицији навео да му је окривљени Грковић рекао да ће тражити Французе по граду и

када и пронађу да се са њима физички обрачунају а он је из разговора са Грковићем схватио да уколико их нађу треба да их бију. Сем тога окривљени Грковић Иван је навео извесна имена и надимке неких од навијача "Партизана" за које је указао да су и они учесници овог напада али при томе ни окривљени Грковић Иван, ни било ко од осталих окривљених, па ни окривљени Петровић Степа нису конкретно навели да ли су и коју радњу повређивања предузела лица на која указују и то не само у односу на покојног Брис Татона него уопште у овом догађају а сви су тврдили да то не смеју да кажу из страха за своју безбедност.

Суд је из шеме извештаја о изради графичког приказа телефонске комуникације Одељења за електронски надзор службе за специјалне истражне методе од 15.12.2009.године утврдио да је окривљени Грковић Иван у 17.38,15 часова имао телефонску комуникацију са окривљеним Пузигаћа Дејаном, да њихов разговор траје 20 секунди, након тога у 17.40,38 часова, а потом у 17.53,09 када се окривљени Грковић налази у Кнез Михајловој 9. након тога окривљени Грковић се у Крунској улици нашао са окривљеним Пузигаћа Дејаном, а пре одласка на стадион и да су заједно седели у башти ресторана. Потом је окривљени Пузигаћа Дејан довео окривљеног Степу Петровића како би му окривљени Грковић испричао верзију догађаја како је сада покојни Брис Татон сам пао или скочио са степеништа, а што Грковић како и сам наводи у својој одбрани прича свима на стадиону и понављао више пута, а потом је Степа Петровићу испричао оно што даље треба да се чује и пренесе, а како је то и наведено у СМС поруци коју дана 18.9.2009.године у 20.14,57 часова шаље Влада из групе „Иридућибили“ окривљеном Карбић Јовану „Поента је приче да је сам скочио“ а што је и теза одбране окривљеног Грковић Ивана у овом кривичном поступку да они нису сада покојног Брис Татона бацили са ограде, већ да је сам скочио.

Сходно изнетом првостепени суд закључује да је очигледно да се на стадиону брзо пронела прича коју је окривљени Грковић презентовао многима па и више пута како сам каже понављао да је видео да је француз сам скочио са ограде када он још није ни закорачио на степениште, а када су се остали попели или се пењу на плато Обилићевог венца и да се ова прича брзо пронела међу навијачима и да сви убрзо знају једну исту верзију догађаја о паду сада покојног Брис Татона коју је наводно видео окривљени Грковић Иван, а што је оповргнуто осталим изведеним доказима, а пре свега налазом и мишљењем судског вештака као и изјашњењем комисије судских вештака, исказом сведока А1 и осталим изведеним материјалним доказима у спису. Одбрана окривљеног Грковић Ивана да је видео пад Бриса Татона док још није закорачио на ограду степеништа, да сам пада са ограде платоа у ком моменту га нико није дотакао, није нашла потврду ни у једом од изведених доказа, па ни у одбранама осталих окривљених. Стога се супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања као и оцена доказа дата од стране првостепеног суда, а која је имала за последицу и повреду кривичног закона и погрешну одлуку суда о казни, оцењују као неосновани из већ напред наведених јасних и аргументованих разлога, датих од стране првостепеног суда.

-окривљени Пузигаћа Дејан

Жалбом браниоца окривљеног Пузигаћа Дејана-адвоката Светозари Вујачића се указује да је пресуда заснована на индицијама и хипотетичким претпоставкама, а не на начелима материјалне истине и изведеним доказима. У жалби се указује да суд не даје образложење за свој закључак да је окривљени Пузигаћа Дејан критичном приликом ишао са Видаковићем да тражи французе у Призренској улици, тим пре што сви окривљени наводе да је тог дана Видаковић радио у кладионици, а крунски доказ да Пузигаћа у време туче није био на Обилићевом венцу је шема телефонских разговора где није евидентиран ни један разговор Пузигаће са Обилићевог венца. Имајући у виду наведено, неприхватљиво је да суд одбије скоро све предлоге бранилаца, па и окривљеног Пузигаће, а који су водили ка истини, па се сходно наведеном и предлаже укидање првостепене пресуде.

Супротивно изнетим жалбеним наводима браниоца овог окривљеног првостепени суд је током поступка утврдио каква је била улога окривљеног Пузигаћа Дејана у овом догађају и то да је исти заједно са окривљеним Грковић Иваном те окривљенима – припадницима навијачке групе “Иридућибили” Прелићем и Марковићем и осталим окривљенима учествовао у паношењу тешких телесних повреда сада покојног Брис Татона и његовом бацању са ограде степеништа услед којих повреда је преминуо. Од окривљеног Пузигаћа Дејана је све почело, обзиром да он у раним јутарњим сатима шаље поруку окривљеном Грковић Ивану садржине “Ајде “Гробари” будите се, време је за устајање, ту су неки Французи, намирисао их је мој ортак”. Ову поруку окривљени Грковић је према свом признању а што произилази из извештаја о размењеним СМС порукама између окривљених, ову поруку проследно окривљеном Јовану Карбићу уз напомену да о томе обавести Вујовића, Величковића и Тарлаћа, а што је окривљени Карбић и учинио. Потом окривљени Пузигаћа Дејан одлази са ~~У~~ ~~В~~ још једним од вођа навијачке групе “Иридућибили” да у хотелу у Призренској улици тражи навијаче ФК “Тулуз” а према наводима одбране окривљеног Грковић Ивана. Након што су сазнали да се навијачи ФК “Тулуз” налазе у пивници поред “Mc Donald's”-а на Теразијама, окривљени Пузигаћа Дејан доноси ранац са бакљама и палицама које дели окупљеним навијачима “Партизана” и наоружава их, при томе окривљени Пузигаћа Дејан ове реквизите држи не само у ранцу већ и у јакни одакле вади бакљу и даје је окривљеном Станковићу у Теразијском пролазу, а што је у својој одбрани потврдио и окривљени Дејан Станковић. Претходно је позвао остале навијаче, припаднике навијачке групе “Ребелс” - којој и сам припада, међу њима и окривљеног Петровић Степу и Дејана Станковића да дођу у Теразијски парк, где се касније сви окупују. За време док окупљени навијачи “Партизана” седе у Теразијском парку окривљени Пузигаћа одлази са окривљеним Грковићем на плато Обилићевог венца, где је окривљени Пузигаћа уочио да навијачи ФК “Тулуз” седе у башти кафића “Ириш паб”, а што је утврђено и из дате одбране окривљеног Грковића, те окривљеног Петровић Степе. Окривљени Грковић је у својој одбрани детаљно описао да су он и окривљени Пузигаћа заједно шетали поред баште кафића “Ириш паб” у коме седе навијачи ФК “Тулуз” а очигледно да су осматрали, процењивали и

планирали како ће их и са које стране напасти, а што је у складу са наводима одбране окривљеног Петровић Степе да су окривљени Пузигаћа и Грковић из Теразијског парка отишли на плато Обилићевог венца у навијачку извидницу, док су их остали "Партизанови" навијачи, окупљени у Теразијском парку чекали сат времена. Током постука је утврђена улога окривљеног Дејана Пузигаће као једног од главних организатора овог напада на Француске држављане - навијаче ФК "Гулуз" и стога како то првостепени суд правилно закључује у датим разлозима нелогично било и претпоставити да је окривљени Пузигаћа напустио плато Обилићевог венца прс узвика "Готово је" и пре него што су сви почели да беже, а што су учинили након што је сада покојни Брис Татон бачен са ограде степеништа. Такође је из дате одбране окривљеног Степе Петровића утврђено да он из Теразијског парка позвао Пузигаћу више пута, слао му СМС поруке, садржине "Шта радимо овде сат времена, ухапсиће нас", не знајући шта се планира и да ли ће кренути у напад, а свестан да је Пузигаћа поделио и бакље и палице различитим момцима и да их полиција може ухапсити јер су сви наоружани. Окривљени Пузигаћа се не види на емитованом снимку са сигурносне камере под називом "Степениште" што потврђује наводе датих одбрана окривљених, пре свега Дејана Станковића и Степе Петровића да је окривљени Пузигаћа Дејан своју групу довео из Теразијског парка правцем како су то они и описали, а што је у складу са наводима одбране окривљеног Станковић Дејана да је Пузигаћа по доласку на Обилићев венац ушао у масу. Такође и из шеме три извештаја о изради графичког приказа телефонских комуникација Одељења за електронски надзор Службе за специјалне истражне методе од 15.12.2009. године се утврђује да је окривљени Пузигаћа имао телефонску комуникацију са Грковићем, а потом и са Степом Петровићем.

Из свега наведеног правилан је закључак првостепеног суда да је окривљени Пузигаћа Дејан заједно са окривљеним Грковићем и окривљенима – припадницима навијачке групе "Иридућибили" као и окривљеним Прелићем и Марковићем, учествовао у повређивању сада покојног Бриса Татона за време док је тучем на платоу Обилићевог венца, затим и бачен са ограде степеништа које из улице Маршала Бирјугова воде на плато Обилићевог венца, па се стога супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног којима се указује да је првостепена пресуда заснована на индицијама и хипотетичким претпоставкама а не на изведеним доказима и материјалној истини, оцењују као неосновани обзиром да је суд током поступка утврдио све одлучне чињенице, а које се односе на учешће овог окривљеног у извршењу кривичног дела за које је оглашен кривим при чему се и у жалби овог браниоца даје оцена и анализа изведених доказа која је другачија од оне коју је дао првостепени суд, па се сходно изнетом супротни жалбени наводи браниоца окривљеног у том делу оцењују као неосновани.

-окривљени Карбић Јован

Изјављеним жалбама окривљеног Карбић Јована, његових родитеља и његових бранилаца адвоката Миленка Перића и Саше Николића као и Владимира Драговића оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања као

и оцена доказа дата од стране првостепеног суда с тим да се у жалбама даје сопствена анализа и оцена доказа која је другачија од оне коју је дао првостепени суд у својим разлозима. Такође се указује да је суд из врло малог броја релевантних доказа, а од тога су неки прибављени и на незаконит начин извео погрешан закључак о радњама окривљених и њиховој кривици. И у овим жалбама се указује да је чињенично стање остало непотпуно утврђено, а то се пре свега односи на предлог одбране за саслушање сведока [REDACTED] било непосредно било преко видео линка, јер се ради очигледно о непосредном учеснику догађаја, који при томе има и својство оштећеног, при чему је суд такође пропустио да утврди коју је то радњу предузео окривљени Карбић Јован. Истовремено се указује да је суд одбио и друге предлоге одбране као што је реконструкција догађаја, а нарочито ново медицинско вештачење од стране Комисије судских вештака. Све напред изнето води укидању првостепене пресуде, а како би се у поновном поступку правилно и потпуно утврдило чињенично стање.

Супротивно изнетим жалбеним наводима браниоца овог окривљеног као и окривљеног Карбић Јована и његових родитеља окривљени Карбић Јован је своју одбрану дао у МУП-у у присуству браниоца дана 19.9.2009.године наводећи да је видео када се попео на плато Обилићевог венца испред себе младића који је лежао и на енглеском викао „О кеј“ , да је око њега стајало њих 10, да су га сви тукли, а да је у његовој непосредној близини уочио и окривљеног Милана Вујовића који је у његовом правцу бацио столицу као и окривљеног Бранимира Четника који га је шутирао по грудима или га је газио по лицу. Призивао је да је он тада стајао на врху степеништа, да је држао у руци упаљену бакљу коју је запалио док се пењао уз степениште и бацио је у правцу овог младића који је лежао на платоу у моменту када је приметио да се он пребацује са левог бока на десни чиме је практично устајао ка њему. Из дате одбране окривљеног Карбић Јована у полицији суд је такође утврдио да је он одлазећи са платом Обилићевог венца уочио да њему непознати момци шутирају младића косе светли плаве боје који пада преко жардињере која се налазила у близини гараже, и што је у складу са наводима сведока А1 о динамици овог догађаја и повременом оштећеног [REDACTED]. Такође је одбрана окривљеног поткрепљена и наводима одбране окривљеног Матијевић Бојана коју је дао пред овлашћеним службеним лицима МУП-а на записнику дана 19.9.2009.године када је детаљно описао и навео да је у маси која је тукла овог младића при чему мисли на сада покојног Брис Татона видео и окривљеног Карбић Јована, док из одбране окривљеног Четник Бранимира произилази да је исти видео кад је окривљени Карбић према оштећеном који је лежао код степеништа замахнуо бакљом, при чему је окривљени Томасовић Драган у својој одбрани такође навео да је видео окривљеног Карбића који је стајао на самом крају степеништа и да је бацио бакљу. Дакле, првостепени суд је из изведених доказа као и одбране окривљеног Карбић Јована, а чију одбрану је ценио у склопу одбране осталих окривљених утврдио да је окривљени Карбић Јован припадник навијачке групе „Иридућибил“, да је заједно са осталим окривљенима био непосредно поред покојног Брис Татона који је након задобијеног удирца испао из реона, те да је оштећени сада покојни Брис Татон задобио повреду које су ближе описане као у изреци првостепене пресуде, с тим да је првостепени суд и кроз оцену изнете одбране окривљеног, а и кроз прашну

е
и
е
а
а
је
та
ни
се
је
за
се
лу

а и
и
као

квалификацију дела објаснио учешће окривљеног Карбић Јована заједно са осталим окривљенима у извршењу овог кривичног дела и за шта је у обрачуну пресуде суд дао разлоге које као правилне прихвата и овај суд, а супротно жалбени наводи којима се указује да је суд из врло малог броја релевантних доказа од којих су неки прибављени и на незаконит начин утврдио чињенично стање као и закључак о радњама које је окривљени предузео оцењују као неосновани, јер је управо суд у разлозима пресуде детаљано описао учешће сваког од окривљених у извршењу овог кривичног дела као и њихово заједничко деловање у повређивању сада покојног оштећеног Брис Татона, па и окривљеног Карбић Јована.

-окривљени Томасовић Драган

Жалбама окривљеног Томасовић Драгана и његовог браниоца-адвоката Ђорђа Калањ такође се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања тако што се истиче да је нејасно на основу којих доказа је првостепени суд дошао до закључка да је окривљени Томасовић Драган учествовао у убиству сада покојног [REDACTED] физичком нападу на француске навијаче, а како се то наводи у изреци првостепене пресуде. У недостатку других доказа који би теретили окривљеног Томасовића првостепени суд се послужио исказом окривљеног Матијевић Бојана који је узет на незаконит начин приликом саслушања истог у полицији дана 19.9.2009.године. И у овим жалбама се указује да је чињенично стање остало непотпуно утврђено обзиром да је суд одбио предлог одбране да се као сведок саслуша француски навијач [REDACTED]

Наиме, и окривљени Драган Томасовић је у својој одбрани негирао учешће, наводећи да у овој тучи није учествовао, нити је било кога повредио, при чему није оспорио да је био на платоу Обилићевог венца у време напада на француске навијаче. Такође је навео да су нетачни наводи одбране окривљеног Матијевић Бојана да је он са фантомком на глави ушао у масу навијача и да није учествовао у тучи тврдећи да окривљене Прелић Ђорђа и Пузигаћа Дејана има само из виђења. Тезу одбране овог окривљеног и његовог браниоца којима се указује да он није учествовао у убиству сада покојног Брис Татона и физичком нападу на француске навијаче, те да се учешће овог окривљеног у извршењу кривичног дела доводи у везу са исказом окривљеног Матијевић Бојана од 19.9.2009.године, суд није прихватио обзиром да је првостепени суд овакву одбрану окривљеног ценио у склопу осталих изведених доказа и она је оспорена истима, као и утврђеним чињеницама. Дакле, суд је ценио учешће окривљеног Драгана утврђене чињенице, а у склопу изнете одбране окривљеног Драгана Томасовића, као и из одбране окривљеног Бојана Матијевића, Дејана Станковића утврдио ко је од окривљених које радње предузео у циљу повређивања сада покојног [REDACTED] и радње које је критичном приликом предузео и окривљени Драган Томасовић, с тим да је учешће овог окривљеног у догађају потврђено и чињеницама и утврђеном оценом навода одбране окривљених Милана Тарлаћа, Владимира Бошковића. Стога је првостепени суд током поступка утврдио да је у напошењу тешких телесних

повреда сада покојном [REDACTED] а које су проузроковале његову смрт између осталих учествовао и окривљени Драган Томасовић, а суд је за утврђено чињенично стање и у образложењу пресуде у погледу овог окривљеног дао такође исцрпне разлоге који се жалбеним наводима браниоца овог окривљеног којима се оспорава његово учешће у убиству сада покојног Брис Татона и физичком нападу на француске навијаче како је то наведено у изреци првостепене пресуде, оцењују као неосновани.

-окривљени Вујовић Милан

Жалбом браниоца овог окривљеног такође се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и указује да не постоји ни један доказ да је окривљени Вујовић учествовао у задавању удараца који су могли довести до смртног исхода, нити се иста на било који начин доводи у везу са падом покојног Брис Татона у простор између степеништа и гараже. И у жалби овог браниоца се даје и изводи оцена доказа која је другачија од оцене доказа коју је дао првостепени суд, при чему се истиче да суд учешће окривљеног Вујовић Милана у критичном догађају заснива на исказима окривљеног Карбић Јована и окривљеног Матијевић Бојана. Сви пропусти од стране првостепеног суда воде укидању првостепене пресуде, а ради правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања у овој кривично-правној ствари.

Наиме, окривљени Вујовић Милан је на главном претресу негирао извршење кривичног дела остајући при одбрани коју је дао у истражном поступку, а не при одбрани коју је дао пред овлашћеним службеним лицима у МУП-у. Своју одбрану на главном претресу је у односу на бројне релевантне чињенице изменио не само у односу на одбрану коју је претходно дао пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, већ и у односу на одбрану коју је дао пред истражним судијом дана 2.10.2009.године, а при којим наводима одбране је изјавио да остаје. На главном претресу је поновио наводе претходно дате одбране да није учествовао у тучи на Обилићевом венцу, да није видео да је сада покојни Брис Татон пао са платоа Обилићевог венца, да није видео да било ко лежи у простору између степеништа које води из улице Маршала Бирјузова на плато Обилићевог венца и гараже, те да није видео ни једног повређеног француског држављанина или навијача на платоу Обилићевог венца, те да са смрћу сада покојног Брис Татона нема никакве везе, а да је на плато Обилићевог венца отишао након што се у теразијском парку пронела вест да се на платоу Обилићевог венца налазе навијачи ФК „Тулуз“ на основу којег је он схватио да су на платоу Обилићевог венца нападнути навијачи „Партизана“. Из страха је узео бакљу које им је окривљени Дејан Пузигаћа делио у пролазу испод теразијског парка јер је први пут бакљу држао у руцу обзиром да су и сви остали узели, а из страха је покушао да ову бакљу запали након што се попео на плато Обилићевог венца где је одмах након што се попео уз степенице видео да се обрачун одвијао лево од степеница уз које су се пењали, али да он у тој тучи није учествовао, да је само упаљеном бакљом протрчао по платоу Обилићевог венца, а за које време никога од познатих није видео, осим Карбића са упаљеном бакљом, те да том приликом није видео ни да је сада покојни Брис Татон пао са платоа Обилићевог венца, нити је видео да било ко лежи у

простору између гараже и степеништа којим су се попели, а наводећи такође да није видео ни једног повређеног француског држављанина или навијача на платоу Обилићевог венца. На главном претресу је оповргао готово све наводе одбране које је дао пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, а изменио је наводе одбране које је дао у истражном поступку, осим да се напад заиста одиграо лево од степеница, али да он не зна шта се дешавало, те да није видео ништа осим младића који су са бакљом у руци улазили у масу, а пре тога металну конструкцију која пада и да је одмах након што се попео на плато Обилићевог венца побегао у Кнез Михајлову улицу.

Првостепени суд је и одбрану овог окривљеног ценно појединачно и у склопу одбрана које су дали остали окривљени у појединим фазама поступка, као и са осталим изведеним доказима у овом кривичном поступку, пре свега материјалним доказима у списима, те је на основу тих одлучних чињеница утврдио да је одбрана овог окривљеног такође неистинита и дата у циљу избегавања његове кривице. Ово стога што је окривљени Матијевић Бојан је у својој одбрани коју је дао пред овлашћеним службеним лицима МУП-а на записнику од 19.9.2009.године, а чију одбрану је првостепени суд у потпуности прихватио као и његов исказ као валидан, утврдио да је између осталих окривљених у маси која је тукла младића сада покојног Брис Татона видео и окривљеног Милана Вујовића кога је видео десно од себе и који је покушавао да упали бакљу. Такође је и окривљени Јован Карбић дајући своју одбрану у полицији у присуству браниоца дана 19.9.2009.године описујући догађај навео да је у својој непосредној близини уочио и окривљеног Милана Вујовића који је према у правцу момка који је лежао на земљи бацио столицу. Дакле, суд је утврдио из навода одбране окривљеног Матијевић Бојана ко је од окривљених које радње предузео у циљу повређивања сада покојног Брис Татона, а што је поткрепљено и наводима одбране окривљених Јована Карбића, Бранимира Четника пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, те признањем у полицији окривљеног Владана Сувајца, с тим да је првостепени суд у образложењу пресуде детаљно образложио шта је утврдио из навода одбране овог окривљеног прихватајући његову одбрану коју је дао пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, обзиром да су и окривљени Вујовић и његов бранилац записник о његовом испитивању у полицији потписали без икаквих примедби, те да у конкретном случају није било никакве примене физичке или психичке тортуре према овом окривљеном. Сходно изнетом супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног којима се указује да је суд учешће окривљеног Вујовић Милана у критичном догађају засновао на исказима окривљених Карбић Јована, те Матијевић Бојана, оцењују као неосновани обзиром да је првостепени суд одбрану овог окривљеног ценно у склопу свих изведених доказа, па и одбране осталих окривљених и за шта је првостепени суд дао разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду.

-окривљени Четник Бранимир

Жалбом браниоца окривљеног Четник Бранимира адвоката- Владислава Малетића, указује се да суд није у потпуности утврдио чињенично стање те да

13.11
1227

нико од саслушаних сведока није ни посредно па ни непосредно поменуо окривљеног Четник Бранимира, а у контексту извршења кривичног дела за које је оглашен кривим. Шта више искази сведока говоре у прилог томе да он никако није могао извршити ово кривично дело. Такође се у жалби указује да је и чињенично стање остало непотпуно утврђено обзиром да током поступка нису утврђене све околности критичног догађаја, при чему се указује да је суд саслушао мали број сведока истовремено наводећи да је првостепени суд одбио предлог бранилаца окривљених за саслушање сведока [REDACTED]. Првостепени суд је пропустио да правилно примени одредбу чл.18 став 3 ЗКП-а која прописује да ће суд у сумњи увек чињенице тумачити у корист окривљеног, а у овом предмету првостепени суд је у случају сумње чињенице тумачио на штету окривљених. Сходно изнетом се и у овој жалби предлаже укидање првостепене пресуде, а због изнетих навода одбране у жалби.

Сходно изнетих наводима у жалби браниоца окривљеног Бранимира Четника првостепени суд је током поступка утврдио учешће овог окривљеног у извршењу кривичног дела на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде при чему је имао у виду и наводе одбране окривљеног који је негирао извршење кривичног дела, наводећи у својој одбрани да је туча већ била завршена када се он заједно са осталим окривљенима попео на плато Обилићевог венца, да је једна група навијача и даље тукла лице које лежи на поду, док је друга група почела да бежи у правцу ка њима, наводећи да он никога није повредио и да није ни видео сада покојног Брис Татона, не оспоравајући на главном претресу, да је дана 17.9.2009.године био на лицу места, али да није учествовао у нападу на француске навијаче. Навео је у својој одбрани да је он спонтано са осталим окривљенима кренуо на Обилићев венац када је чуо да на Обилићевом венцу француски навијачи туку „гробаре“, али да он на платоу Обилићевог венца није учествовао у нападу на француске навијаче, да је у полицији под принудом дао изјаву да је он знао да треба да дође до обрачуна са навијачима француског клуба „Тулуз“, те да њему није ни било познато да се на платоу Обилићевог венца налазе навијачи ФК „Тулуз“ јер је само чуо да је дошло до туче, да је иста туча завршена када је он стигао на врх степеништа где је видео само једног повређеног младића који лежи 3-4 метра улево од степеништа на коме осим што је био крвав није уочено ништа јер је био окружен петорицом- шесторицом њему непознатих момака који су га тукли. Гледао је само да се што пре одатле удаљи јер је оно што је видео било страшно, па се упутио се заједно са окривљеним Вујовићем који је стајао поред њега према ресторану „Руски цар“ и заједно су се удаљили са лица места.

Међутим, супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног којима се указује да он није учествовао у радњи извршења кривичног дела оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд одбрану овог окривљеног ценио у склопу одбране осталих окривљених, те изведених доказа, као и снимка сателитских камера разних објеката и улица у Београду под називом „Степениште“ са главног претреса од 19.11.2010.године, а из ког доказа је суд утврдио да је смитовањем наведених снимака потврђен навод одбране окривљеног и окривљеног Четник Бранимира да су се кретали из теразијског надреја на начин на који су то окривљени описали улицом Маршала Бирјугова, априлима или пројаша у групи у којој је био и окривљени Четник Бранимир. Теза

одбране овог окривљеног као и његових браниоца којом се указује да је туча већ била завршена када је он дошао на врх степеништа платоа Обилићевог венца, те да он није ни видео сада покојног Брис Татона је по оцени и првостепеног, а и овог суда, оповргнута не само осталим изведеним доказима већ и утврђеним чињеницама и изнетом одбраном окривљених, а пре свега Матијевић Бојана пред овлашћеним службеним лицима МУП-а који је и у погледу окривљеног Четник Бранимира навео да је у маси која је тукла овог младића између осталих видео и окривљеног Четник Бранимира и да га је исти тукао столом или столицом коју је држао у рукама, при чему је суд из навода одбране како окривљеног Бојана Матијевића тако и Јована Карбића утврдио ко је од окривљених предузео радње у циљу повређивања сада покојног Брис Татона па и које радње је окривљени Четник Бранимир предузео критичном приликом, оцењују као неосновани обзиром да је суд из дате одбране окривљеног Четник Бранимира и осталих окривљених, те изведених доказа, утврдио чињенично стање за које је у образложењу пресуде дао разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд, при чему је учешће овог окривљеног првостепени суд детаљно образложио и кроз оцену правне квалификације, а о чему су такође у образложењу пресуде дати исцрпни разлози које се такође жалбеним наводима браниоца овог окривљеног не доводе у сумњу.

-окривљени Владан Сувајац

Такође се и у жалбама бранилаца овог окривљеног оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и указује да изведеним доказима није на поуздан начин разјашњено да ли је смрт код оштећеног Брис Татона могла бити избегнута другачијим редоследом санирања повреда, па је самим тим остало неразјашњено питање узрочне везе радње оних који су нанели повреду оштећеном и крајњег, фаталног исхода код оштећеног, с тим да првостепени суд током поступка није ни утврдио ко је оштећеном те повреде које су довеле до смртог исхода нанео. Тешке телесне повреде опасне по живот оштећеном Татону није навео окривљени Сувајац јер у конкретном случају нема ни једног доказа који би на то указивао. И у жалбама бранилаца овог окривљеног се оспорава оцена доказа коју је дао првостепени суд с тим да се у изјављеним жалбама даје анализа и оцена доказа која је другачија од оне коју је дао првостепени суд.

Наиме, окривљени Владан Сувајац је на главном претресу оповргао наводе одбране коју је дао на записнику у полицији и пред истражним судијом када је признао да је у теразијском парку окупљеним навијачима ФК „Партизан“ поделио хируршке маске наводећи да је њему познат младић у теразијском парку дао четири-пет хируршких маски које је он узео јер је био збуњен, да је исте бацио не знајући шта са њима да ради, а да претходно никоме није ни једну маску поделио, па ни Четнику ни Томасовићу који су седели поред њега, наводећи да није оставио маску ни за себе. Такође је навео да не зна зашто је кренуо на Обилићев венац, ни где треба да иде мислећи да ће тамо узети карте за утакмицу, те да је када се попео на врх степеништа видео са своје леве стране од њега удаљеног на 4-5метара младића који је лежао леђима на

земљи и који је покушао да устане и петорицу момака који су замахивали ногама и шутирали га у моменту када је он гледао у том правцу, а који су њему били непознати и да је то једина сцена коју је он видео на платоу Обилићевог венца, те да је у шоку, страху и узбуђењу сипао низ степенице којима је дошао. На главном претресу је оповргао признање да је у правцу младића који је лежао поред степеништа бацио чашу наводећи да никога он није гађао ни једним предметом, нити је видео да је било ко некога гађао, да је све време стајао на врху степеништа, да се није померио и да је под принудом у полицији изјавио да је бацио чашу у правцу младића који је лежао, такође наводећи да он није видео никога да овог младића који лежи на земљи гађа чашама, флашама, да му се било ко приближава бакљом, да било ко бакљом неком пржи лице и да он није видео када је покојни Брис Татон пао са ограде Обилићевог венца поред степеништа, нити му је познато како је он повређен. Дата одбрана окривљеног Владана Сувајца да он заједно са осталим окривљенима није учествовао у повређивању сада покојног Брис Татона није нашла потпору ни у једном од изведених доказа, а оповргнута је у том делу и самим наводима датих одбрана окривљених, те изведеним писменим доказима, с тим да је првостепени суд учешће овог окривљеног у догађају утврдио и кроз оцену и анализу изнетих навода одбрана осталих окривљених и за шта је суд такође у образложењу пресуде дао аргументоване разлоге, а који се жалбеним наводима бранилаца окривљеног којима се оспорава учешће окривљеног у извршењу кривичног дела, те постојање узрочне везе радње коју су нанели окривљени Владан Сувајца и остали окривљени и фаталног исхода код општећеног Брис Татона оцењују као неосновани и којима се даје другачија оцена доказа и виђење конкретног догађаја од оног које је дао првостепени суд у разлозима своје пресуде.

-окривљени Стефан Величковић

У жалби браниоца окривљеног Стефана Величковића као и оца окривљеног Величковића-Срђана Величковића оспорава се оцена доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, тако што се истиче да окривљени није учествовао у радњама извршења кривичног дела које му се ставља на терет, при чему се указује да је дата анализа и оцена одбране окривљеног од стране првостепеног суда неприхватљива. По мишљењу одбране и чињенично стање је остало непотпуно утврђено обзиром да је требало саслушати и сведоке Жарка Видаковића, те Радована Продановића, при чему се указује да је питање везано за телефонске комуникације од нарочитог значаја за утврђивање материјалне истине па је неопходно да се извођењем овог доказа да ли путем вештачења или исказом стручног лица на јасно постављана питања дају и јасни одговори. Сви наведени пропусти неминовно воде доношењу ослобађајуће пресуде за овог окривљеног, а због недостатка доказа.

Изнетим жалбеним наводима, а имајући у виду одбрану окривљеног Стефана Величковића који је и на главном претресу као и у претходном поступку негирао извршење кривичног дела наводећи да он није био на платоу Обилићевог венца када је извршен напад на француске држављане ивијаче ФК

„Тулуз“ јер је у време напада на платоу Обилићевог венца отишао да препаркира своје возило које је оставио непрописно паркирано испред кладонице „Меридијан“ у Македонској улици испред броја 5, а као потврду навода своје одбране суду је доставио записник о извршеној контроли учесника у саобраћају- возила МУП-а РС СУП Београд потписан од овлашћеног службеног лица МУП-а РС Дејана Лајића. Првостепени суд је ради провере навода окривљеног и то да је заједно са осталим окривљенима у овом кривичном поступку учествовао у нападу на француске држављане навијаче ФК „Тулуз“-а дана 17.9.2009. године, а у наношењу тешких телесних повреда опасних по живот сада покојном Брис Татону које су проузроковале његову смрт, те навода одбране окривљеног Стефана Величковића да је он тада био на сасвим другом месту у Македонској улици испред броја 5 испред кладонице „Меридијан“ где му је саобраћајни полицајац писао прекршајну казну за непрописно паркирање возила суд је оценом датих одбрана окривљеног Стефана Величковића током поступка, како појединачно тако и у међусобној повезаности са наводима датих одбрана осталих саокривљених као и анализом и оценом утврђених чињеница нашао да је одбрана окривљеног Стефана Величковића неистинита и дата у циљу избегавања кривице.

Наиме, првостепени суд је имао у виду дате одбране окривљеног Стефана Величковића током поступка, те налази да је исти био недоследан и да је своје наводе одбране мењао и прилагођавао изнетим наводима и изведеним доказима, а по налажењу првостепеног суда дата одбрана окривљеног је у складу једино са записником о извршеној контроли учесника у саобраћају-возила МУП-а РС СУП-а Београд која је потписан од стране овлашћеног службеног лица МУП-а РС Дејана Лајића, а при томе и поред те потврде, таква одбрана оповргнута је осталим изведеним доказима као и наводима одбране окривљених Бојана Матијевића, Дејана Станковића, Владана Сувајца датих пред овлашћеним службеним лицима МУП-а, те извештајем о изради графичког приказа службе за специјалне истражне методе Одељења за електронски надзор Управе криминалистичке полиције о оствареној телефонској комуникацији мобилних телефона коришћених од стране окривљених у овом кривичном поступку, те изјашњењем стручног лица за анализу телефонске комуникације у склопу кривичних дела Мирослава Прљевића.

Првостепени суд је из извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор, службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције утврдио интензивну мобилну комуникацију окривљеног Величковић Стефана и окривљеног Грковић Ивана критичном приликом, те се према шематском приказу исти чују и у 15.43,24 часа када се окривљени Величковић налази на базној станици Кнез Михајлова 9, а њихов телефонски разговор је регистрован и у 16.05,25 часова када се окривљени Грковић налазио на базној станици Македонска 29. Стога је утврђено да су се окривљени Величковић Стефан и окривљени Грковић Ивац више пута чули тог дана, да су они имали телефонску комуникацију, да се окривљени Величковић налазио тада на више места у граду, а при томе је очигледно да се окривљени кретао у овом периоду у центру града, те да је регистрован на базним станицама Кнез Михајлова 9, Царице Милице 1, Железничка станица, Слободана Пенезића

2, Његошева 84, хотел „Балкан“ као и базној станици Хаџи Милентијевића 75. Све ове утврђене чињенице потврђују закључак првостепеног суда да је окривљени Величковић тражио навијаче ФК „Тулуза“ у граду и о томе обавештавао остале окривљене како се то утврђује и из СМС порука које је посла окривљеном Јовану Карбићу када се окривљени Величковић налазио у простору базне станице Кнез Михајлова 9, „да је у центру града у Кнез Михајловој, али да није видео французе“. Дакле, током поступка је утврђено да је окривљени Величковић читавог преподнева имао телефонску комуникацију са већином окривљених, да је био у интензивној телефонској комуникацији са Жарком Видаковићем који је радио у кладионици „Меридијан“ а који је према изјавама окривљених Карбића, Вујовића, Сувајца, Матијевића са Иваном Грковићем вођа навијачке групе „Иридућибили“. Првостепени суд је ценио исказ сведока [REDACTED] у склопу дате одбране окривљеног Стефана Величковића, а и навода одбране окривљеног Ивана Грковића, те је суд утврдио да су исказом сведока [REDACTED] оповргнути наводи одбране окривљеног Стефана Величковића да је возило марке „рено меган“ окривљеног Грковића било непрописно паркирано поред његовог непрописно паркираног возила испред кладионице „Меридијан“, те да је окривљени Величковић предао кључеве од Грковићевог возила Видаковић-Жарку, да је он препаркирао и Грковићево возило, а самим тим су оповргнути и наводи окривљеног Грковића да је у теразијском парку окривљеном Величковићу дао кључеве свог возила. Сем тога, из приложених извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор, службе за специјалне истражне методе Управе криминалистичке полиције као и изјашњења стручног лица за телекомуникације Мирослава Прљевића на главном претресу је утврђено да је окривљени Величковић у време које је у записнику означено као време почетка сачињавања записника није од мобилног оператера Телеком регистрован ни у једној базној станици, да је у периоду од 17.35,46 часова до 17.46,23 часова утврђен прекид у његовој комуникацији. Осим наведеног, наводи одбране окривљеног Величковића у односу на време колико се задржао у Македонској улици испред броја 5 након писања записника о прекршајном кажњавању, да је након тога отишао на Нови Београд нису у сагласности са осталим изведеним доказима, а пре свега имајући у виду извештај о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор, службе за специјалне истражне методе од 15.12.2009.године као и изјашњење стручног лица за криминалистичко-обавештајну анализу и анализу телефонских комуникација у склопу кривичних дела Мирослава Прљевића који је у односу на окривљеног Стефана Величковића, а имајући у виду међусобне комуникације дана 17.9.2009.године око 16 часова приказане у шеми број 6 извештаја о изради графичког приказа Одељења за електронски надзор, а конкретно у односу на телефонску комуникацију остварену у 17.46 часова, а која у шематском приказану на шеми број 6 приказана из које се утврђује да је окривљени Величковић са свог мобилног телефона као позивалац се налазио на базној станици Кнез Михајлова 9 где је имао телефонску комуникацију са окривљеним Карбићем, те да се у односу на обављене телефонске комуникације окривљеног Величковића у периоду од 17-18 часова критичног дана не може прецизно одредити шта покрива базна станица Кнез Михајлова 9. Такође је од значаја и пауза у комуникацији јер се при анализама телефонских разговора тражи да ли постоје правила, односно поремећај правила у комуникацији обзиром да поремећај

правила у комуникацији може бити недостатак комуникације у време извршења кривичног дела односно да се само тада јављају, а чињеница да код окривљеног Величковић Стефана постоји прекид у комуникацији који је регистрован између 17.34,40 часова и 17.46,22 часа, непуних 11 минута, с тим да се стручно лице Мирослава Прљевић изјаснио да се поремећај у комуникацији појавио и код свих осталих окривљених, да тај период комуникације постоји у време писања казне, а до прекида комуникације долази управо у време извршења кривичног дела, те да је у 17.35,45 часова регистрована комуникације између окривљених Грковића и Величковића када се окривљени Грковић налази на базној станици хотела „Балкан“, при чему је у 17.32,41 час регистрована комуникација између окривљеног Величковића и Видаковић Жарка с тим да прекид у комуникацији настаје у периоду од 17.35,46 до 17.46,23. Сходно изнетом, изведени докази као и изјашњење стручног лица Мирослава Прљевића не поткрепљују дате наводе одбране окривљеног Величковића, већ су истима оповргнути његови наводи не само о његовом кретању, местима где се налазио дана 17.9.2009. године, већ је о његовој телефонској комуникацији и контактима на дан извршења овог кривичног дела.

Стога је првостепени суд ценећи дату одбрану окривљеног Стефана Величковића у склопу дате одбране осталих окривљених, те изведених писмених доказа, а имајући пре свега у виду наводе одбране окривљеног Матијевић Бојана, Дејана Станковића, те осталих окривљених утврдио да је у доношењу тешких телесних повреда поред осталих окривљених учествовао и окривљени Величковић Стефан на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, те да је у разлозима првостепени суд у погледу тих одлучних чињеница дао разлоге који се по налажењу Апелационог суда наводима дате одбране браниоца овог окривљеног којима се указује да је чињенично стање остало и погрешно и непотпуно утврђено, оцењују као неосновани.

-окривљени Матијевић Бојан

Жалбом браниоца окривљеног Матијевић Бојана-адвоката Душана Симића, оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања тако што се истиче да не постоји ни један доказ да је окривљени Матијевић учествовао у нападају удараца који су могли довести до смртог исхода, јер нити је учествовао у доношењу повреда на платоу, нити се исти на било који начин доводи у везу са падом покојног Брис Татона у простор између степеништа и гараже. У жалби се указује да и првостепени суд у образложењу пресуде између осталог наводи да радње које је предузео Матијевић Бојан по својој природи су такве да нису могле допринети настанку било какве повреде, а посебно не повреде које су у узрочно-последичној вези са наступањем смртне последице, па се сходно наведеном и предлаже као у жалби укидање првостепене пресуде.

Неосновано се изјављеном жалбом браниоца окривљеног Матијевић Бојана-адвоката Душана Симића оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и истиче да не постоји ни један доказ који указује да је окривљени

учествовао у задавању удараца који су могли довести до смртог исхода, те да се исти на било који начин доводи у везу са падом покојног Брис Татона, при чему се оспоравају радње овог окривљеног у извршењу кривичног дела оцењују као неосновани из следећих разлога.

Наиме, да је окривљени Бојан Матијевић предузео радње извршења кривичног дела ближе описаног у изреци првостепене пресуде заједно са осталим окривљенима првостепени суд је утврдио пре свега из одбране овог окривљеног коју је дао у предкривичном поступку пред овлашћеним службеним лицима МУП-а на записнику од 19.9.2009.године детаљно описујући да је видео када су се он и Тарлаћ степеницама попели на плато Обилићевог венца младића који је лежао 4-5 метара улево када се уз степенице стигне до баште кафића, да је јаукао, да није могао да устане од масе која је стајала око њега и тукла га, да је у маси која је тукла овог младића видео окривљеног Сувајац Владана, Карбић Јована, Вујовић Милана, Грковић Ивана, Четник Бранимира, Томасовић Драгана са фантомком на глави као и окривљеног Стефана Величковића да је уочио да је овог младића који је лежао окривљени Владан Сувајац гађао неким стакленим предметом, чашом или пепељаром, да га је окривљени Јован Карбић тукао упаљеном бакљом, да је окривљени Милан Вујовић кога је видео десно од себе покушао да упали бакљу, да га је окривљени Четник Бранимир тукао столом или столицом коју је држао у рукама, а да му је након овог догађаја за време утакмице на стадиону Партизана окривљени Иван Грковић рекао да су тада били присутни и Прелић Ђорђе, Марковић Љубомир-Кића и Радован, припадници навијачке групе „Алкатраз“. Дакле, овај окривљени је у својој одбрани пред овлашћеним службеним лицима МУП-а на записнику од 19.9.2009.године детаљно објаснио учешће окривљених па и своје у извршењу овог кривичног дела, при чему је првостепени суд детаљно у разлозима пресуде, а на шта се током постука указивало изјављеним жалбама образложио због чега се исказ овог окривљеног који је дао у МУП-у пред овлашћеним службеним лицима може користити као доказ обзиром да је неспорно утврђено, а такође и из исказа браниоца овог окривљеног по службеној дужности адвоката Саше Новаковића, а који је у свом исказу навео да је окривљени критичном приликом био прописно упозорен сходно одредбама ЗКП-а, те да је он као бранилац претходно обавио поверљив разговор са окривљеним, да је окривљени био упознат са својим правима у кривичном поступку, па након тога измене у одбрани овог окривљеног које су уследиле, а којом је оповргао учешће окривљених у извршењу кривичног дела првостепени суд правилно није прихватио и за шта је такође у образложењу пресуде дао исцрпне и аргументоване разлоге које као такве прихвата и Апелациони суд.

См тога, првостепени суд је управо, а због дате измене одбране окривљеног Матијевић Бојана у истражном поступку и на главном претресу, нишодјећи да је у полицији своју одбрану дао у страху због психичких притисака и претњи од стране полиције, усвојио доказни предлог бранилаца окривљеног Матијевића као и окривљеног Драгана Томасовића и одредио саслушање у циљу сведока адвоката по службеној дужности Саше Новаковића на околност поступања службених лица приликом узимања изјаве од окривљеног Бојана Матијевића.

Одбрана окривљеног Матијевић Бојана коју су током поступка истицали и остали окривљени и то да није учествовао у повређивању сада покојног Брис Татона и да га нико, па ни он није дотакао по налажењу суда није нашла своје упориште ни у једном од изведених доказа, а оповргнута је у том делу и самим наводима датих одбрана окривљених, па и окривљеног Матијевић Бојана. Стога је суд одбрану овог окривљеног прихватио у оним деловима који су поткрепљени осталим изведеним доказима, док је у осталом делу одбрану овог окривљеног оценио као неистиниту и срачунату на избегавање кривице, при чему је првостепени суд поуздано утврдио из навода одбране окривљеног Матијевића као и одбране окривљеног Дејана Станковића ко је од окривљених које радње предузео, а у циљу повређивања сада покојног Брис Татона, што је у складу и са наводима одбране окривљених Јована Карбића, Бранимира Четника пред овлашћеним службеним лицима у МУП-у, те признањем у полицији окривљеног Владана Сувајца. Сем тога, првостепени суд је на главном претресу дана 19.11.2010.године емитовао снимак сигурносних камера разних објеката и улица у Београду под називом „Степениште“ па је на основу овог доказа који је цењен у склопу изнете одбране окривљеног Матијевић Бојана као и осталих окривљених утврдио да су емитовањем наведених снимака потврђени наводи одбране окривљених па и окривљеног Матијевића, да се критичном приликом кретао из теразијског парка, а на начин како су то окривљени описали и то да су окривљени Матијевић и Тарлаћ заједно из теразијског парка до платоа Обилићевог венца дошли улицом Маршала Бирјугова.

Стога имајући у виду напред наведено, супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног којима се указује да не постоји ни један доказ који указује да је окривљени Матијевић Бојан предузео радње извршења овог кривичног дела оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд управо на ове околности у образложењу пресуде дао исцрпне и аргументоване разлоге, детаљно објашњавајући улогу окривљених па и окривљеног Матијевића у извршењу овог кривичног дела, закључујући да је овај окривљени заједно са осталим окривљенима наизменично тукао, шутирао ногама обувеним у патике у пределу лица, главе и целог тела, тукао бакљама, палицама сада оштећеног покојног Брис Татона, при чему је овај окривљени у полицији навео радње које је предузео заједно са осталим окривљенима припадницима навијачке групе „Иридуџибили“ у повређивању сада покојног Брис Татона, а његови наводи да он није учествовао као што су то тврдили и остали окривљени у повређивању сада покојног оштећеног Брис Татона, оцењују као неосновани обзиром да је првостепени суд и одбрану овог окривљеног првостепени суд је ценио у склопу свих изведених доказа током поступка, а у образложењу пресуде дао јасне разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду.

-окривљени Тарлаћ Милан

У жалби браниоца окривљеног Тарлаћ Милана-адвоката Бојана Радовановића оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања тако што се истиче да овај окривљени није имао телефонску комуникацију у вези припремања овог догађаја. У жалби се указује да се пресуда већим делом

10/11/2011

темељи на исказу окривљеног Матијевић Бојана и његовом опису догађаја датом у полицији, а ни у том исказу окривљени Тарлаћ се не помиње као учесник туче. Једино што је током поступка неспорно утврђено је да је он са осталима дошао на Обилићев венац, полео се степеништем и даље након ступања на плато Обилићевог венца, сем његовог исказа и исказа окривљеног Матијевић Бојана да су се ту задржали пар секунди и да је затим окривљени Тарлаћ отрчао у правцу Кнез Михајлове улице нема никаквих других сазнања од било ког о њему. Стога закључак првостепеног суда о учешћу овог окривљеног у критичном догађају је неоснован и неаргументован и нема утемељења ни у једном изведеном доказу, па се сходно изнетом и предлаже као у изјављеној жалби укидање првостепене пресуде.

Да је окривљени Тарлаћ Милан предузео радње ближе описане у изрци првостепене пресуде суд је утврдио из следећих чињеница и доказа. Наиме, првостепени суд је ценио одбрану овог окривљеног појединачно у појединим фазама кривичног поступка, при чему је одбрану овог окривљеног упоредио са оценом одбране осталих окривљених и у њиховој међусобној повезаности, а у вези са осталим изведеним доказима у овом кривичном поступку, пре свега материјалним доказима у списима, исказима саслушаних сведока, као и сведока-оштећених, те обављених судских вештачења и поуздано утврђених одлучних чињеница из ових изведених доказа, па је нашао да је и одбрана овог окривљеног неистинита и исконструисана и дата у циљу избегавања његове кривице, пре свега његови наводи да је туча била већ завршена када су се они попели на врх степеништа платоа Обилићевог венца, те да они сада покојног Брис Татона нису ни дотакли, а да су тешке телесне повреде које су констатоване код сада покојног [REDACTED] след којих је наступила његова смрт, нанела нека трећа лица навијачи „Партизана“ а који нису окривљени у овом кривичном поступку. Ова теза одбране окривљеног Тарлаћ Милана оповргнута је не само осталим изведеним доказима већ и утврђеним чињеницама. Окривљени Милан Тарлаћ је дајући своју одбрану пред овлашћеним службеним лицима МУП-а дана 19.9.2009.године у присуству браниоца потврдио наводе одбране окривљеног Матијевића да су се њих двојица заједно попели степеницама на плато Обилићевог венца где су видели младића који лежи, да је видео младића са упаљеном бакљом да стоји са леве стране степеница и још једног момка који је палио бакљу, а који је од младића који је лежао био удаљен један метар, да је видео и остатак бакље, да је видео нападаче да беже, али да их није препознао јер су били маскирани. Окривљени Тарлаћ као и окривљени Матијевић у датим одбранама су били међусобно свласени да су се њих двојица заједно попели на плато Обилићевог венца. Суд је ценио ове утврђене чињенице из датих одбрана окривљених Матијевића и Тарлаћа, а у склопу дате одбране окривљеног Четник Бранимира да су окривљени Матијевић и Тарлаћ трчали степеништем испред њега и окривљеног Ђрковића и да су практично пре њих стигли на Обилићев венац да учествују у тучи, а даље ценио да је оценом дате одбрана окривљеног Милана Тарлаћа у полицији и истрази у међусобној повезаности са одбраном окривљеног Бошковић Владимира у полицији, истрази и на главном претресу неспорно утврђено да је окривљени Тарлаћ Милан од стране полиције лишен слободе у кући окривљеног Владимира Бошковића код кога је дошао након разговора са окривљеним Ђрковић Иваном који га је обавестио да може да има проблем са

1
1
0
0
у
а
у
г
е
е
а
у
е
у
е

та
се
зи
м

полицијом уколико је учествовао у тучи, да ће можда доћи полиција код њега и истовремено му напоменуо да свуда око Обилићевог венца постоје камере и да је могуће да га је нека камера снимила, те утврђене чињенице да је окривљени Тарлаћ након тога био видно нервозан, узнемирен, плашећи се да га је снимила нека камера и да ће због тога доћи по њега полиција, а ценећи све ове одлучне чињенице у склопу поуздано утврђене чињенице да је окривљени Тарлаћ Милан окривљеном Бошковићу те ноћи испричао да је тада на платоу Обилићевог венца видео да су неког француза партизанови навијачи бацили са ограде или гараже, да му није рекао који су то партизанови навијачи бацили са зграде или ограде неког момка, а поуздано је утврђено да је тада са ограде платоа бачен сада покојни Брис Татон. С тога је закључак суда да су и окривљени Тарлаћ и Матијевић од самог почетка овог догађаја били заједно са осталим окривљенима у маси која је заокружила сада покојног Брис Татона док је лежао уз ограду степништа и да су заједно са осталим окривљеним учествовали у наносењу повреда сада покојном Брис Татону док је тучен на платоу Обилићевог венца, а затим и бачен са ограде степништа.

Окривљени Милан Тарлаћ је на главном претресу негирао извршење кривичног дела наводећи да он није учествовао у нападу на француске држављане, навијаче ФК „Тулуз“-а, да није видео на који начин је страдао француски навијач, нити је видео моменат када је он пао, како је то изгледало и да је то сазнао дан после утакмице од окривљеног Грковић Ивана који му је само рекао да је он лично видео како је тај младић пао. Критичном приликом је напустио часове у школи и то дана 17.9.2009.године између 15 и 16 часова, а на позив окривљеног Грковића и дошао у центар града, а искључиво да би попио пиће, те да не зна зашто су се испред ресторана “Mc Donald's”-а преместили на трг Николе Пашића и да је он једноставно кренуо за осталима када је у теразијском парку добио маску, али није видео да се маске деле, претпостављајући да ће на утакмици бити кореографије, те да је због тога узео маску, а која се иначе користи на утакмици када се пале бакље, наводећи да није видео ни код једног од присутних њему познатих лица нити код било ког другог од партизанових навијача тог дана да је имао у рукама бакље, палице или неко друге оруђе или оружје, наводећи да се он заједно са окривљеним Матијевићем попео на врх степништа и да је на платоу Обилићевог венца видео само једно повређено лице, младића који је лежао са леве стране степништа, да није видео да је било ко неког ударао и да су се ту задржали свега пар секунди, а потом отишли у правцу Кнез Михајлове улице. Разлог због кога је отишао да преспава код окривљеног Бошковића је чињеница да је у разговору са окривљеним Грковићем који је чуо да може да има проблема са полицијом уколико је учествовао у тучи обзиром да су свуда око Обилићевог венца постављене камере и да је могуће да га је нека од тих камера снимила, он се уплашио јер је сазнао шта се десило у овој тучи и то је управо био једини разлог због кога је отишао да преспава код окривљеног Бошковића.

Стога одбрана окривљеног Тарлаћ Милана која се односи на негирање извршења кривичног дела и учествовање у истом као и одбрана окривљеног у којој наводи да он није дотакао сада покојног Брис Татона није нашла упориште ни у једном од изведених доказа, а оваква одбрана је оповргнута у том делу и самим наводима датих одбрана осталих окривљених који су при томс дајући

своје одбране били контрадикторни током поступка. Одбрана окривљеног Тарлаћа је у супротности и са одбраном окривљеног Матијевић Бојана а коју је дао у МУП-у пред овлашћеним службеним лицима дана 19.9.2009.године и који исказ је првостепени суд у потпуности прихватио обзиром да је овај окривљени у свему саслушан, а сходно одредбама ЗКП-а како је то суд детаљно образложио у разлозима о чему је и овај суд дао исцрпне разлоге када је образлагао битне повреде одредаба кривичног поступка. Управо окривљени Матијевић је у свом исказу у полицији навео да је познавао све окривљене чије је радње описао, да је са истима провео сат времена у теразијском парку, а након чега су заједно дошли на плато Обилићевог венца и да је био заједно са њима у непосредном близини покојног Брис Татона како су сви они то и описали у својим одбранама и био у могућности да види предузете кривично-правне радње па и окривљеног Тарлаћ Милана и да их опише у својој одбрани. Наводи одбране овог окривљеног којима је описао ко је од окривљених па и Тарлаћ Милан које радње повређивања предузео према сада покојном Брис Татону и оваква одбрана је сагласна и са наводима одбране окривљеног Дејана Станковића у односу на ове одлучне чињенице.

На главном претресу дана 19.11.2010.године емитован је снимак сигурносних камера разних објеката под називом „Степениште“, а на ком снимку је приказано степениште које из улице Маршала Бирјугова води ка Обилићевом венцу с тим што није приказано степениште до врха већ пар степеника изнад подеста. На снимку је уочено да је између осталих окривљених уочен и окривљени Матијевић Бојан као и окривљени Тарлаћ Милан који су у 17,41,24 закорачили на степениште, при чему је окривљени Матијевић ближи огради степеништа и рукама придржава капуљачу од дуксерице коју је бацио преко главе.

Сходно изнетом првостепени суд је пенио одбрану овог окривљеног, а у склопу свих изведених доказа и у образложењу пресуде за утврђено чињенично стање и у односу на овог окривљеног дао исцрпне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и овај суд, а супротни жалбени наводи браниоца окривљеног којима се указује да је учешће овог окривљеног у критичном догађају неосновано и неаргументовано и нема утемељења ни у једном изведеном доказу, оцењују као неосновани.

Сем напред наведеног, у појединим жалбама бранилаца окривљених указује се да је чињенично стање остало и непотпуно утврђено, те да је суд неосновано одбио поједине предлоге бранилаца окривљених, па и оне које се односе на саслушање сведока [REDACTED] било непосредно, било путем видео линка, као непосредног очевидца догађаја, а на околности истог, ради потпунијег и правилнијег утврђивања чињеничног стања, али се оцењују као неосновани, обзиром да је управо првостепени суд у пресуди (страна 349,350,351,352,353,354,355) дао разлоге због чега су поједини предлози бранилаца окривљених одбијени као неосновани па и предлог браниоца окривљеног Карбић Јована са главног претреса-адвоката Миленка Перића и Владимира Драговића да се на главни претрес позове или путем видео линка саслуша сведок Лсонел Ибанез, а ради провере навода одбране окривљеног Јована Карбића обзиром да је суд, а имајући у виду утврђено чињенично стање

нашао да би извођење овог доказа било сувишно и довело до непотребног одуговлачења кривичног поступка, па се сходно изнетом супротни жалбени наводи бранилаца окривљених и у овом делу оцењују као неосновани.

Такође се у жалбама бранилаца указује да смрт покојног Брис Татона није последица констатованих задобијених повреда, већ неадекватног лечења и погрешне и исхитрене одлуке о хитности и неопходности хируршког збрињавања повређене аорте, да ова хируршка интервенција није била неопходна, а да је хипаринизација приликом ове хируршке интервенције проузроковала прогресију хематома на мозгу.

Међутим, супротно изнетих жалбеним наводима првостепени суд је на (страница 248) пресуде детаљно образложио због чега је ову тезу одбране бранилаца окривљених оценио као неосновану, пре свега имајући у виду исказ сведока др. [REDACTED] медицинског техничара [REDACTED] да су они први указали медицинску помоћ повређеном [REDACTED] који је лежао у ограђеном простору између јавне гараже и степеништа, да је др. Мирјана Чубрић одмах након што је уочила повређеног Брис Татона схватила да је он **јак** повређен и издала налог техничару да прескочи ограду и пласира му брашницу, да је одмах уочила велике повреде главе, оток на његовом лицу, огроман хематом левог ока које му је било затворено и које није могао да отвори и на основу ових видљивих повреда и изгледа главе очигледно је трпео велике болове у пределу груди. Потом је из медицинске документације у спису, историје болести, отпусне листе Клинике за васкуларну хирургију Института за кардно-васкуларне болести као и изјашњења судског вештака др. Алемпијевића на главном претресу у односу на ове околности утврђено да је обзиром на бројност повреда и опште стање тада повређеног Брис Татона, да је већ при пријему скенеру констатована еволуција контузија мозга и увећање едема и да се реално због тога само могло очекивати погоршање његовог општег стања, а при чему је повреда мозга могла сама за себе да доведе до дубоке коме, када је и релевантно разматрање питања операције аорте, а да је са друге стране ова повреда у виду непотпуног расцепа истхимичног дела трокалне аорте представљала непосредну виталну угроженост. У околностима када је постојала витална угроженост повређеног, на више поља, када је био угрожан и по основу повреде аорте и повреде главе била је исправна процена лекара да је потенцијални бенифит операције већи од штете да није извршена јер је из обдукционог записника утврђено да је ова операција успешно обављена и да повреда аорте није била узрок наступању смртог исхода.

Стога је и по налажењу Апелационог суда правилан закључак првостепеног суда да је повређеном Брис Татону у Клиничком центру Србије, а како то произилази из неспорно датих и утврђених разлога од стране првостепеног суда пружена адекватна медицинска помоћ употребом свих расположивих медицинских средстава и могућности лечења у околностима животне угрожености по основу више система, да су обављене хируршке интервенције, а у циљу збрињавања контузионо-хеморалгичних промена на мозданом ткиву и хируршко збрињавање повреде аорте које је било нужно и неопходно и да су интервенције обављене стручно, да је код постојања повреде главе која је имала своју прогресију, повреде аорте која је исто тако имала своју

прогресију донета правилна одлука конзилијума лекара да се изврши хируршка интервенција на аорти и да ту не постоји никакав пропуст, а да је смрт Брис Татона наступила након 12 дана лечења дана 29.9.2009.године и да су повреде које су му нанете у узрочно-последичној вези са смртним исходом.

Током поступка је такође неспорно утврђено, а што се у већини изјављених жалби указује да је нејасно од којих је повреда, да ли од оних које је задобио на платоу или од оних које је задобио услед пада, настао смртни исход код сада покојног оштећеног Брис Татона такође оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд у разлозима пресуде (страна 250) и у погледу ове одлучне чињенице дао исцрпне разлоге обзиром да је из налаза и мишљења судских вештака медицинске струке утврђено да су смртни исход код сада покојног Брис Татона узроковале контузије мозга, те да је, а како то произилази из исказа судског вештака медицинске струке др. Алемпијевића повреду мозга оштећени могао задобити услед пада, али и услед задобијених удараца пре пада док се налазио на платоу Обилићевог венца, с тим да се не може поуздано утврдити која је од бројних повреда контузија настала у ком догађају, које су повреде мозга настале приликом пада, а које нису настале приликом пада. Сила је деловала на главу у две фазе, једна једновремено приликом пада и једна могућа у неколико аката пре пада ударима некаквог оруђа. Дакле, из писменог налаза и мишљења судског вештака утврђено је да констатоване повреде покојни Брис Татон задобио најпре на платоу Обилићевог венца, а затим и услед доспевања његовог тела са површине Обилићевог венца на знатно нижу површину простора уз подножје јавне гараже.

Супротни жалбени наводи бранилаца окривљених као и браниоца окривљеног Владана Сувајца-адвоката Немање Јоловића и браниоца окривљеног Прелић Ђорђа-адвоката Ивана Бајазита којима се указује да изведним доказима није на поуздан начин разјашњено да ли је смрт код оштећеног Брис Татона могла бити избегнута другачијим редоследом санирања повреда, па је самим тим остало неразјашњено и питање узрочне везе радњи које су нанели повреде оштећеном и фаталног исхода код оштећеног, оцењују као неосновани из већ напред наведених јасних и аргументованих разлога датих од стране првостепеног суда, а који се изнетим жалбеним наводима бранилаца окривљених не доводе у сумњу.

Сем изнетог у изјављеним жалбама бранилаца окривљених се указује да нико од саслушаних сведока па и оштећених није међу присутнима окривљенима препознао ни једног нападача кога је видео на платоу Обилићевог венца, сем сведока [REDACTED] ји је у судници препознао окривљеног Станковић Дејана за кога је изјавио да је он највероватније лице које је одмах након што су чули повик „Тулуз, тулуз“ пришао њиховом столу, упалио бакљу и почео да пали једног француског навијача.

Суд је у погледу ових одлучних чињеница, а које се тичу самог изјашњења сведока на околности критичног догађаја, те њиховог непрепознавање окривљених као нападача у овом догађају имао у виду да је последица како то првостепени суд закључује самих околности које су пратиле овај догађај, последица претпрљене трауме, протекла времена, а што не значи да

услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о току догађаја, при чему треба имати у виду да су им нападачи пришли неочекivano, изненадно, те да је већина њих у моменту задобијања повреда нападачима била окренута леђима, а у моменту када су им нанети ударци, при чему треба имати у виду да у датим околностима уз околности да је на платоу Обилићевог венца био дима од бакљи које су нападачи запалили, да француски држављани нису имали могућности да добро уоче, упамте, а касније и препознају своје нападаче, с тим да је првостепени суд детаљно у разлозима пресуде приликом оцене исказа како оштећених француских држављана тако и сведока који су саслушани током поступка дао исцрпне разлоге у пресуди (страна 240,241,242,243) па се сходно изнетом супротни жалбени наводи бранилаца окривљених, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога датих од стране првостепеног суда које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Сходно свему напред изнетом, по налажењу Апелационог суда одбране окривљених су биле предмет оцене и анализе од стране првостепеног суда (страна 270-306) пресуде, да су одлучне чињенице у овом предмету правилно утврђене при чему је првостепени суд изнео правилан закључак о кривници окривљених. Такође предмет оцене од стране првостепеног суда су биле и све тезе бранилаца окривљених које су они истицали током поступка, па и она којом се указује да окривљени нису извршили предметно кривично дело, те да на страни истих нема кривице. Током поступка су изведени бројни докази којима је потврђена кривица окривљених, пре свега су испитани сведоци француски држављани као и наши држављани који су се затекли на лицу места, а који су у својим исказима били сагласни да је напад на француске држављање био изненадан, са свих страна од нападача међу којима је било и маскираних, са капуљачама, шаловима, хируршким маскама, да је напад био неочекиван, изненадан и да нико од нападнутих није стигао да пружи било какав отпор. Такође су током поступка изведени и писмени докази, а који се пре свега односе на извештај о телефонским комуникацијама и обради одузетих телефонских апарата и СИМ картица, из чега је утврђена међусобна телефонска комуникација и размена СМС порука између окривљених непосредно пре и после догађаја, а из којих порука чији је садржај наведен у образложењу пресуде је утврђено планирање напада као и дешавања након истог. Надаље, током поступка је са ДВД-а емитован снимак сигурносних камера са разних објеката на којима је уочено и присуство и кретање окривљених на Обилићевом венцу критичном приликом. Из свих изведених доказа, по оцени овог суда правилан је закључак првостепеног суда да су сви окривљени, а који су и оглашени кривим за кривично дело тешко убиство из чл.114 тачка 2 у вези чл.33 КЗ-а у саизвршилаштву били заједно поред покојног Брис Татона, да су му том приликом нанели и тешку телесну повреду опасну по живот у виду повреде главе, а након тога сви заједно су га вукли по платоу, гурали на ограду платоа и степеништа када су га двојица-тројица од њих и бацили са ограде степеништа којом приликом су настале остале тешке телесне повреде услед којих је оштећени и преминуо дана 29.9.2009.године.

12.10.2011
14271-окривљени Бошковић Владимир

Жалбом браниоца окривљеног Бошковић Владимира-адвоката Владана Вукчевића оспорава се првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања уз истицање да суд практично чињенично стање у односу на овог окривљеног утврђује на бази његове одбране и одбране у овом случају окривљеног Тарлаћ Милана. Како других доказа који би изазивали сумњу на доказе утврђене на описани начин није било, нити било шта друго што би довело под сумњу наводе окривљених Бошковића и Тарлаћа, онда се може сматрати да су чињенице извучене из ова два доказа практично неспорне. Дакле, из датог чињеничног описа и неспорно извршених радњи окривљеног Бошковић Владимира не може да се извуче правилан закључак о постојању кривичног дела које му се ставља на терет, па се сходно томе у жалби и предлаже ослобађање овог окривљеног од оптужбе.

Напред наведени жалбени наводи браниоца окривљеног Бошковић Владимира-адвоката Владана Вукчевића по налажењу овог суда се оцењују као неосновани.

Да је окривљени Бошковић Владимир дана 19.9.2009.године у стању урачуљивости свестан свог дела и да је његово дело противправно, при чему је хтео његово извршење у свом стану у улици Томаса Едисона бр.16 крио окривљеног Тарлаћ Милана знајући да је учесник напада на француске навијаче ФК „Тулуз“ на Обилићевом венцу, на тај начин што га је примио у свој стан како би га сакрио знајући да за истим због тога трага полиција, суд је утврдио из следећих чињеница и доказа.

Наиме, првостепени суд је (на странама 340, 341,342) образложења побиијане пресуде навео на основу којих чињеница и доказа је утврдио све предузете кривично-правне радње од стране окривљеног Бошковић Владимира, за које га је и огласио кривим напред наведеном првостепеном пресудом. Наиме, суд је ценио наводе одбране како окривљеног Бошковића тако и окривљеног Тарлаћ Милана о њиховој међусобној повезаности, и у вези поуздано утврђених чињеница да је окривљени Тарлаћ Милан учествовао у нападу на француске држављане на платоу Обилићевог венца дана 17.9.2009.године заједно са осталим навијачима „Партизана“ да је утврђена улога окривљеног Тарлаћа у овом догађају и повређивање сада покојног Брис Татона, па стога суд не прихвата наводе одбране окривљеног Бошковића као и Тарлаћа да окривљени Бошковић Владимир окривљеног Тарлаћа није те ноћи примио да спава код њега у кућу да би му помогао у скривању од полиције, налазећи да су овакви наводи одбране окривљеног Бошковић Владимира усмерени на избегавање његове кривице. Из свих изведених доказа неспорно произилази да је окривљени Бошковић Владимира примио окривљеног Тарлаћ Милана дана 19.9.2009.године по поноћи да спава код њега у стану у улици Томаса Едисона бр. 16, знајући да је он учествовао у нападу на навијаче ФК „Тулуз“ на платоу Обилићевог венца, да је тада имао и сазнање да је у том нападу на платоу Обилићевог венца тешко телесно повређен сада покојни Брис Татон, а да би прихватајући молбу окривљеног Тарлаћа да га прими да код њега

преснава знајући при томе да за Тарлаћем трага полиција. Такође је Бошковић био свестан да је Тарлаћ Милан учествовао у нападу на навијаче ФК „Тулуз“ на Обилићевом венцу и да је у том нападу једно лице тешко телесно повређено и да се Тарлаћ због тога и скрива од полиције. Стога је окривљени Бошковић Владимир поступао са директним умишљајем као обликом виности, свестан да је окривљени Тарлаћ учествовао у извршењу кривичног дела и да му пружа тиме помоћ у личном скривању после извршеног кривичног дела, па га је сходно томе првостепени суд и огласио кривим због извршења кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из чл.333 став 1 КЗ-а, а супротни жалбени наводи браниоца овог окривљеног-адвоката Владана Вукчевића у којима се оспорава правна квалификација истиче да је из таквог чињеничног описа у изреци пресуде и неспорно извршених радњи окривљеног се не може извести закључак о постојању кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из чл.333 став 1 КЗ-а, будући да окривљени Тарлаћ Милан окривљеном Бошковићу није поменуо да је имао лично учешће у том догађају, па је самим тим јасно да такво сазнање није могао да стекне ни окривљени Бошковић Владимир, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога датих од стране првостепеног суда, које као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду.

По налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање оцењујући изведене доказе како појединачно тако и у њиховој међусобној повезаности, те је на основу тако утврђеног чињеничног стања извео правилан закључак да су у радњама окривљених Прелић Ђорђа, Марковић Љубомира, Грковић Ивана, Пузигаћа Дејана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајац Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, стекла сва законска обележја бића кривичног дела тешко убиство у санивиршилаштву из чл.114 тачка 2 КЗ-а у вези чл.33 КЗ-а, у радњама окривљених Петровић Степе и Станковић Дејана сва законска обележја бића кривичног дела насилничко понашање из чл.344 став 2 у вези става 1 КЗ-а, а у радњама окривљеног Бошковић Владимира сва законска обележја бића кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из чл.333 став 1 КЗ-а. Како нису постојале околности које би искључивале њихову кривицу, то их је првостепени суд правилно огласио кривим за напред наведена кривична дела сходно одредби чл.22 КЗ-а.

ПОВРЕДА КРИВИЧНОГ ЗАКОНА

Бранилац окривљеног Прелић Ђорђа-адвокат Иван Бајазит оспорава првостепену пресуду и због повреде кривичног закона и истиче да је кривични закон повређен на штету окривљеног Прелић Ђорђа обзиром да је без и једног доказа и утврђених чињеница оглашен кривим за дело које није починио ни у субјективном ни у објективном смислу. Такође се и жалбом бранилаца окривљеног Марковић Љубомира-адвоката Југослава Тинтора, Маје Тркуље, оспорава правна квалификација и истиче да суд у потпуно исту равани доводи

све присутне нападаче који су наводно окружили Бриса Татона независно од тога да ли га тај неко непосредно удара или само својим присуством у његовој непосредној близини онемогућава да му се пружи било каква помоћ или да евентуално се он придигне и побегне. Овакво изједначавање је могуће код кривичног дела из чл.349 КЗ-а али не и код кривичног дела из чл.114 став 2 КЗ-а код којег се не може изједначити онај који повреду наноси и онај који се само налази у непосредној близини, при чему се у жалби ових бранилаца такође истиче да ако нема умишљаја ни директног ни евентуалног онда је смртна последица могла бити обухваћена само нехатом нападача и тада може бити говора само о кривичном делу тешка телесна повреда квалификована смрћу. И у жалби браниоца окривљеног Грковић Ивана-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић оспорава се правна квалификација дела и истиче да опис радње кривичног дела које се ставља на терет окривљенима као саизвршиоцима је неопходан јер је саизвршилац кривично одговоран у границама свог умишљаја. Такође се жалбом браниоца окривљеног Пузигаћа Дејана-адвоката Светозара Вујачића оспорава правна квалификација кривичног дела и указује да она не само да је спорна него је неодржива ако би се сложили са чињеницом да оштећени сада покојни Брис Татон ипак није лишен живота дана 17.9.2009.године.

Такође се и у осталим изјављеним жалбама и то бранилаца окривљеног Карбић Јована-адвоката Миленка Перића, Саше Николића и Драговић Владимира, жалбом браниоца окривљеног Томасовић Драгана-адвоката Калањ Ђорђа, жалбом браниоца окривљеног Вујовић Милана-адвоката Јелене Стојић, браниоца окривљеног Четник Бранимира-адвоката Малетић Владислава, бранилаца окривљеног Сувајац Владана-адвоката Саве Грујичића, Немање Јоловића, жалбом браниоца окривљеног Величковић Стефана-адвоката Слободана Батрићевића, жалбом браниоца окривљеног Тарлаћ Милана-адвоката Бојана Радовановића као и жалбом браниоца окривљеног Бојана Матијевића-адвоката Душана Симића, оспорава правна квалификација дела, тако што се истиче да из свега напред изнетог те утврђеног чињеничног стања и изведених доказа на главном претресу у радњама окривљених се не стичу законска обележја бића кривичног дела тешког убиства из чл.114 тачка 2 у вези чл.33 КЗ-а, већ се како се то указује жалбом браниоца окривљеног Тарлаћ Милана у његовим радњама евентуално могу стећи законска обележја бића кривичног дела учествовање у тучи из чл.123 КЗ-а, кривичног дела насилничко понашање из чл.344 КЗ-а, а што се исто указује и жалбом браниоца окривљеног Грковић Ивана-адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, односно насилничко понашање на спортској приредби или јавном скупу из чл.344а КЗ-а и учествовање у групи која изврши кривично дело из чл.349 КЗ-а, а што се такође указује жалбом браниоца окривљеног Тарлаћ Милана, док се у жалби бранилаца окривљеног Карбић Јована указује да се у најгорем случају може радити о саизвршилашту кривичног дела из чл.121 став 1 или 2 КЗ-а.

Супротно овим жалбеним наводима, Апелациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон квалификујући радње окривљених Прелић Ђорђа, Марковић Љубомира, Грковић Ивана, Пузигаћа Дејана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајац Владана,

Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, као кривично дело тешко убиство из чл.114 тачка 2 у вези чл.33 КЗ-а у саизвршилаштву.

Наиме, из изведених доказа утврђено је да су окривљени Прелић Ђорђе и Марковић Љубомир вође навијачке групе „Алкатраз“ , Пузигаћа Дејан један од главних организатора овог напада на француске држављање и предводник у овом нападу навијачке групе „Ребелс“ и „Гробари Врачар“, окривљени Грковић Иван вођа навијачке групе „Иридућибили“, окривљени Карбић Јован, Томасовић Драган, Вујовић Милан, Стефан Величковић, Владан Сувајац, Четник Бранимир, Тарлаћ Милан, Матијевић Бојан припадници навијачке групе „Иридућибили“ били непосредно сви заједно поред покојног Бриса Татона који је након задобијеног ударца испао из реона столова где је седео и остао да лежи на платоу у непосредној близини степеница, да су га ту сви заједно заокружили и наизменично га тукли, при чему је окривљени Вујовић Милан у његовом правцу бацно столицу и да је док се налазио у његовој непосредној близини покушао да упали бакљу, да га је окривљени Четник Бранимир газио по лицу и шутирао по грудима, да је окривљени Карбић Јован држао у руци упаљену бакљу коју је бацно у правцу младића који је лежао на платоу, да га је окривљени Сувајац гађао стакленим предметима, а окривљени Прелић Ђорђе, Марковић Љубомир, Пузигаћа Дејан, Грковић Иван, Величковић Стефан, Матијевић Бојан, Тарлаћ Милан да су га заједно са њима сви наизменично тукли, шутирали ногама обувеним у патике у пределу лица, главе и целог тела, тукли палицама које им је окривљени Пузигаћа поделио у теразијском пролазу, флашама које су са собом понели из парка, песницама, лактовима и да су тада на платоу Обилићевог венца сада покојном Брис Татону нанели поред осталих бројних повреда и тешку телесну повреду опасну по живот, а на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, да су га након тога вукли и гурајући интензивно притискали на метални део ограде, када су га двојица-тројица окривљених из групе која га је окруживала и бацила са ограде степеништа чија је висина 4,28м, директним падом између степеништа и гараже на огољену површину земљиног тла са којом је остварио примарни контакт левом предњом страном тела и лица, када су настале повреде меких ткива леве половине главе и лица са преломима костију леве половине лица, са повредама садржаја лобањске дупље у виду нагњечине можданске коре и трауматских крварења у ткиву мозга која повреда представља тешку телесну повреду опасну по живот.

Стога, како то правилно закључује првостепени суд није пресуђујућа чињеница чији је ударац при истовременом наношењу удараца од стране свих окривљених проузроковао поред осталих нанетих бројних телесних повреда и тешку телесну повреду опасну по живот у време наношења сада покојног Брис Татону на платоу Обилићевог венца и која су двојица или тројица окривљених од свих присутних окривљених око њега док га вуку, гурају, снажно одгурују на ограду степеништа, подигла ноге и пребацила га преко ограде степеништа или ко је од њих снажно одгурнуо сада покојног Брис Татона док је би нагнут над оградом, гуран и притискан од стране осталих окривљених. Сагласност свих извршиоца да радње других прихватају као своје и дело као заједничко, може бити прећутна, може бити изражена конклюдентним радњама, а може настати и приликом самог вршења кривичног дела, све док оно није довршено, а чињеница је да су сви наведени окривљени према Брису Татону преузимали

активне радње повређивања и да су се сви они разбежали тек након што је сада покојни Брис Татон бачен са оgrade ступеништа и након што је неко од њих узвикнуо „готово је“.

Првостепени суд закључује да су окривљени описане радње које су наведене у изреци пресуде предузели у саизвршилаштву, а да би постојало саизвршилаштво у извршењу тешког убиства није нужно да је свако од саизвршилаца извршио све инкриминисане радње тог кривичног дела, већ је довољно да је у време извршења дела предузимао било коју радњу којом се доприноси извршењу наведеног кривичног дела, те да свако од њих жели, односно пристаје на извршење кривичног дела као своје, а што у конкретном случају јесте тако, обзиром на предузете радње окривљених описане у изреци пресуде.

Окривљени су предузимајући описане кривично-правне радње били свесни да при безобзирном и насилничком понашању могу лишити живота сада покојног Бриса Татона и на насупање ове последице су пристали, те су стога ово кривично дело извршили са евентуалним умишљајем као обликом виности. Из њихових предузетих радњи проистиче логичан закључак да је код њих постојао јединствени умишљај, да је свако од њих понаособ пристао на радњу извршења оног другог, те и на последице које је свако од њих проузроковао. Обзиром на јединствени умишљај свих окривљених постоји кривица сваког од њих за наступелу последицу јер су они пристали на последицу предузимајући радње за које су били свесни да такву последицу могу произвести. Свако од њих је понаособ стога пристао на радње свих осталих извршиоца и стога су они и саизвршиоци остваривања битних елемената кривичног дела тешког убиства. Били су свесни да услед таквог њиховог поступања може настати смртна последица и на такву последицу су пристали, а у извршењу кривичног дела су поступали са евентуалним умишљајем предузимајући активне радње повређивања сада покојног Бриса Татона, све до његовог пада тела у ограђени простор између јавне гараже и ступеништа. Дакле, окривљени су деловали у истом циљу саглашавајући се са свим предузетим радњама осталих окривљених свесни да својим предузетим радњама и повређивањем покојног Бриса Татона на описани начин могу да га лише живота па су на то и пристали.

Стога првостепени суд правилно закључује да се у радњама окривљених Прелић Ђорђа, Марковић Љубомира, Грковић Ивана, Пузигаћа Дејана, Карбић Јована, Томасовић Драгана, Вујовић Милана, Четник Бранимира, Сувајца Владана, Величковић Стефана, Тарлаћ Милана, Матијевић Бојана, стекла сва објективна и субјективна обележја бића кривичног дела тешког убиства из чл.114 став 2 у вези чл.33 КЗ-а, те их је суд за ово дело и огласио кривим у смислу чл.22 КЗ-а истовремено (на страни 333 пресуде) дајући разлоге због чега није могао прихватити тезу одбране да се у конкретном случају може радити о кривичном делу учествовања у тучи из чл.123 КЗ-а обзиром да ово дело постоји при физичком обрачунавању између више лица што у овом предмету није случај, обзиром да у критичној ситуацији није било никаквог физичког обрачунавања, већ насиља које су окривљени извршили над оштећенима и сада покојним Брисом Татоним, тако што су му безобзирним, насилничким понашањем нанели тешке телесне повреде опасне по живот које су

проузроковале његову смрт. Стога се имајући у виду напред наведено супротни жалбени наводи бранилаца ових окривљених којима се оспорава правна квалификација дела, оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд на (странама 327-333) дао разлоге због чега је нашао да су се у радњама окривљених, а који су првостепеном пресудом оглашени кривим стекла законска обележја субјективна и објективна бића кривичног дела тешког убиства из чл.114 став 2 у вези чл.33 КЗ-а, а која као такве разлоге прихвата и Апелациони суд као другостепени.

ОДЛУКА О КРИВИЧНОЈ САКЦИЈИ

-окривљени Прелић Ђорђе

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о казни у односу на овог окривљеног која се оспорава жалбом његовог браниоца адвоката Ивана Бајазита уз истицање да је иста брутална и безобзирна, те налази да је првостепени суд имао у виду околности из чл.54 КЗ-а, али истим околностима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне затвора коју ће изрећи окривљеном. Наиме, првостепени суд на страни овог окривљеног није нашао олакшавајуће околности, док му је као отежавајуће околности ценио чињеницу да се након извршења кривичног дела дао у бекство и тиме постао недоступан правосудним органима, да је [REDACTED] за кривично дело [REDACTED] кривично дело [REDACTED] првостепени суд је и по налажењу Апелационог суда пренаглашен значај дао напред наведеним отежавајућим околностима, а у одсуству олакшавајућих околности, па је стога овај суд уважио жалбене наводе браниоца окривљеног Прелић Ђорђа и првостепену пресуду пранаочио у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 15 година налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако одмереном казном у потпуности остварити сврха исте предвиђена одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Марковић Љубомир

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о казни поводом изјављених жалби бранилаца окривљеног Марковић Љубомира као и окривљеног, а сходно одредби чл.383 ЗКП-а, те налази да је првостепени суд имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а, али истима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне затвора овом окривљеном. Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности ценио чињеницу да исти до сада [REDACTED], да је [REDACTED] док отежавајућих околности није било, па је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора као у изречи

првостепене пресуде. Међутим, по налажењу Апелационог суда првостепени суд није у довољној мери ценио побројане олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих околности, са којих разлога је Апелациони суд у Београду првостепену пресуду праиначио у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеног Марковић Љубомира осудио на казну затвора у трајању од 13 година у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако одмереном казном у потпуности остварити сврха исте предвиђена одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Грковић Иван

Жалбом окривљеног Грковић Ивана као и његовог браниоца адвоката Зоре Добричанин Никодиновић добија се првостепена пресуда и због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је иста превисоко одмерана уз истицање да се ради о лицу које до сада није осуђивано, да је апсолвент на правном факултету, те да је поред њега и његова породица кажњена овако превисоко одмереном казном.

Првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни овог окривљеног ценио чињеницу да исти раније није осуђиван и да је студент, док отежавајућих околности није било, па је окривљеног осудио на казну затвора као у изреци првостепене пресуде. Међутим, по налажењу Апелационог суда како се то основано указује изјављеним жалбама првостепени суд није у довољној мери ценио побројане олакшавајуће околности приликом одмеравања казне коју ће изрећи окривљеном, а у одсуству отежавајућих околности, па је стога Апелациони суд у Београду уважавањем жалби окривљеног Грковић Ивана и његовог браниоца првостепену пресуду праиначио у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 13 година у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи да ће се овако одмереном казном, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Пузигаћа Дејан

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на овог окривљеног, а сходно одредби чл.383 ЗКП-а, а поводом изјављене жалбе његовог браниоца адвоката Сестозара Вујачића, те налази да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а, али истим

околностима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне затвора. Од отежавајућих околности на страни овог окривљеног суд је ценио чињеницу да се окривљени након извршења кривичног дела налази у бекству и да није доступан правосудним органима, те да је [REDACTED] [REDACTED] олакшавајућих околности на страни окривљеног није било. По налажењу Апелационог суда првостепени суд је побројаним отежавајућим околностима, а у одсуству олакшавајућих околности дво пренаглашен значај са којих разлога је овај суд испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, исту преиначио у том делу, тако што је окривљеног Пузигаћа Дејана осудио на казну затвора у трајању од 14 година, напосмат. а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако одмереном казном у потпуности остварити сврха исте предвиђена одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Карбић Јован

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду и у погледу одлуке о кривичној санкцији сходно одредби чл.383 ЗКП-а, поводом изјављених жалби родитеља окривљеног Карбић Јована као и окривљеног Карбић Јована, при чему је имао у виду и жалбене наводе бранилаца окривљеног Карбић Јована-адвоката Миленка Перића, Саше Николића као и Драговић Владимира којима се у жалбама оспорава кривична санкција, тако што се истиче да суд није ценио све олакшавајуће околности на страни окривљеног, пре свега да је изузетно [REDACTED] да се коректно држао током поступка у пуној мери дајући свој допринос да се ова кривично-правна ствар расветли. Казном од 14 година затвора суд заиста уништава један млад живот човека који је у сваком погледу био на добром путу да израсте у школованог и поштеног члана друштвене заједнице. Такође се истиче да је било услова, а што говори досадашња судска пракса да се овом окривљеном ублажи казна испод законом прописаног минимума, обзиром да се ради о лицу које у тренутку извршења дела било не само млађе пунолетно лице, већ је у том тренутку само 4 месеца прошло од наступања његовог пунолетства.

Наиме, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом одабира врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном Карбић Јовану имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а које су од утицаја на правилан одабир кривичне санкције, али не и на одмеравање казне затвора коју ће првостепени суд изрећи окривљеном. Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни овог окривљеног ценио чињеницу и то да до сада није осуђиван, да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, ученик средње школе, док отежавајућих околности није било. По налажењу Апелационог суда како се то основано указује изјављеним жалбама првостепени суд није у довољној мери ценио побројане олакшавајуће околности које по налажењу Апелационог суда представљају нарочито олакшавајуће околности сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, а које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума и то када се имају у

И
С
Г
С
С
Г
Д
Б
С

Б
а
к
о
Г
о
с
с
о
К
П
З
к
п
д
к
о

о,
В
о,
ш
о
ш
ц

о
к

3305/
107

виду све олакшавајуће околности које је првостепени суд правилно утврдио на страни окривљеног, па је стога Апелациони суд у Београду првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни тако што је окривљеног Карбић Јована осудио на казну затвора у трајању од 7 година у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће казном затвора на коју је окривљени осуђен у потпуности остварити сврха исте из чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Томасовић Драган

Апелациони суд у Београду је сходно одредби чл.383 ЗКП-а, поводом изјављених жалби окривљеног Драгана Томасовића и његовог браниоца-адвоката Ђорђа Калањ испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, те налази да првостепени суд није дао одговарајући значај околностима из чл.54 КЗ-а, а које се односе на одмеравање казне окривљеном. Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности ценио чињеницу да није осуђиван, да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, студент, док отежавајућих околности није било. По налажењу Апелационог суда, побројане олакшавајуће околности представљају нарочито олакшавајуће околности које оправдавају примену института ублажавања казне из чл.56 и 57 КЗ-а, па је стога Апелациони суд у Београду побијану пресуду преиначио у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног осудио на казну затвора испод законом прописаног минимума и то на 7 година затвора у коју казну је окривљеном урачунао и време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако изреченом казном затвора у потпуности остварити сврха исте из чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Вујовић Милан

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији која се оспорава жалбом браниоца окривљеног Вујовић Милана-адвоката Јелене Стојић, тако што се истиче да је суд приликом одмеравања казне ценио и улогу овог окривљеног у извршењу кривичног дела, па тако као радњу извршења наводи нешто што је не само у супротности са оним што је првостепени суд, а како се то наводи у пресуди „поузвано утврдио“ него како се то већ истиче у жалби представља једну неистину којом се по сваку цену оправдава висине изречене казне.

Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни овог окривљеног ценио чињеницу да до сада није осуђиван, да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, да је студент, док отежавајућих

околности није било, па је сходно томе ценећи све побројане олакшавајуће, а у одсуству отежавајућих околности окривљеног осудио на казну затвора као у изреци првостепене пресуде. Међутим, по налажењу Апелационог суда основано се жалбом браниоца окривљеног Вујовић Милана оспорава првостепена пресуда у погледу одлуке о казни, са којих разлога је Апелациони суд у Београду првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни, налазећи да побројане олакшавајуће околности које је првостепени суд правилно утврдио на страни окривљеног представљају нарочито олакшавајуће околности сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, а које оправдавају изрицање казне испод законом прописаног минимума, па је стога Апелациони суд првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 8 година, у коју казну је окривљеном урачунао и време проведено у притвору сходно одредби чл.63 КЗ-а као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног, да ће се овако одмереном казном затвора у потпуности остварити сврха исте из чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Четник Бранимир

Жалбом браниоца окривљеног Четник Бранимира-адвоката Владислава Малетића, побија се првостепена пресуда и због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је казна затвора у трајању од 14 година на коју је окривљени осуђен у сваком случају престога, нарочито ако се има у виду чињеница да се ради о лицу које до сада није осуђивано, да се ради о особи која није склона насиљу, како на спортским приредбама тако и ван њих.

Првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни овог окривљеног ценио чињеницу да није осуђиван, док отежавајућих околности на страни овог окривљеног није било. По налажењу Апелационог суда побројане олакшавајуће околности представљају нарочито олакшавајуће околности које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, па је стога Апелациони суд у Београду уважавањем жалбе браниоца окривљеног преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је истог осудио на казну затвора у трајању од 8 година и 6 месеци у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време провео у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се казном затвора на коју је окривљени осуђен у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Сувајца Владан

Такође се и жалбама бранилаца окривљеног Владана Сувајца-адвоката

Немање Јоловића и Саве Грујићића оспорава првостепена пресуда у погледу одлуке о изреченој кривичној санкцији, тако што се истиче да је казна затвора у трајању од 14 година драконска, да на страни окривљеног постоје бројне олакшавајуће околности од којих је неке суд узео у обзир и то да се ради о лицу које је у време извршења дела било млађе пунолетно лице, а да на страни окривљеног није било отажавајућих околности, те да се ради о примереном младићу.

Апелациони суд у Београду напред наведене жалбена наводе бранилаца окривљеног оцењује као основане, те налази да је првостепени суд приликом олабира врсте кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а, али истима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне овом окривљеном. Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности ценно чињеницу да раније није осуђиван, те да се ради о лицу које је запослено, док отежавајућих околности није било. Напред побројане олакшавајуће околности по налажењу овог суда представљају нарочито олакшавајуће околности које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, са којих разлога је Апелациони суд у Београду уважавањем жалби бранилаца окривљеног Владана Сувајца првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је истог осудио на казну затвора у трајању од 8 година и 6 месеци у коју казну је овом окривљеном урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако изреченом казном затвора у потпуности остварити сврха исте из чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Величковић Стефан

Жалбом браниоца овог окривљеног оспорава се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да одлуку о казни првостепени суд није уобличио на законит начин, па је тако сумарно процењивао сваког окривљеног најчешће у групи, па и окривљеног Стефана Величковића осуђујући истог на казну затвора у трајању од 12 година. Оваква казна је неоправдана ако се има у виду да сва оптужена лица бивају кажњена толико различитим казнама за исто кривично дело, при истим општим околностима значајним за одмеравање кривичне санкције као што су младост, ранија неосуђиваност и слично. Апелациони суд у Београду је такође првостепену пресуду испитао у погледу одлуке о казни у погледу овог окривљеног, а поводом изјављене жалбе оца окривљеног Стефана Величковића-Срђана Величковића, а сходно одредби чл.383 ЗКП-а, те налази да је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценно чињеницу да раније није осуђиван, да је студент, док отежавајућих околности није било, па је сходно томе окривљеног осудио на казну затвора као у изреци првостепене пресуде. Међутим, по налажењу Апелационог суда побројане олакшавајуће околности на страни овог окривљеног које је првостепени суд правилно утврдио представљају по налажењу Апелационог суда нарочито

олакшавајуће околности сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума, са којих разлога је Апелациони суд у Београду уважавањем жалби побијану пресуду преинчио у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног Стефана Величковића осудио на казну затвора у трајању од 7 година у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако одмереном казном затвора у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Тарлаћ Милан

Жалбом браниоца овог окривљеног и то адвоката Бојана Радовановића оспорава се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да суд приликом одмеравања казне није адекватно узео у обзир да се ради о млађем пунолетном лицу, те није ценио да ли има услова за изрицање мере безбедности уместо казне. У жалби се истиче да је окривљени само 10 дана пре критичног догађаја напунио 18 година и да је најмлађи учесник догађаја, а да отежавајућих околности није било.

Првостепени суд је на страни овог окривљеног као олакшавајуће околности ценио да се ради о лицу које није осуђивано, да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, док отежавајућих околности на страни овог окривљеног није било, па је тако окривљеног осудио на казну затвора као у изреци првостепене пресуде. Међутим, по налажењу Апелационог суда првостепени суд свим околностима из чл.54 КЗ-а, а које се односе на одмеравање казне није дао одговарајући значај приликом одмеравања исте, а по налажењу Апелационог суда првостепени суд побројане олакшавајуће околности није у довољној мери ценио, а у одсуству отежавајућих околности, које олакшавајуће околности и по налажењу овог суда представљају нарочито олакшавајуће околности које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, па је стога Апелациони суд уважаио жалбене наводе браниоца окривљеног Тарлаћ Милана, побијану пресуду преиначио у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 7 година у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се овако изреченом казном затвора у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, обзиром да на страни овог окривљеног стоје олакшавајуће околности које је првостепени суд правилно утврдио, али истима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног, да ће се овако изреченом казном затвора у потпуности остварити сврха исте из чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Станковић Дејан

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног Станковић Дејана, а која пресуда се у том делу оспорава жалбом његовог браниоца, те налази да је првостепени суд правилно на страни окривљеног Дејана Станковића од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је окривљени на главном прегресу делимично изменио поједине наводе своје одбране у односу на своје предузете кривично-правне радње, признајући у својој одбрани учешће у догађају и извршење кривичног дела које је починио и за које је и оглашен кривим, чињеницу да окривљени до сада није осуђиван и да је запослен, док отежавајућих околности на страни окривљеног није било, па је потом окривљеног правилно ценећи све олакшавајуће, а у одсуству отежавајућих околности осудио на казну затвора у трајању од 4 године у коју казну му је урачунао и време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, и за шта је првостепени суд у образложењу пресуде дао разлоге које као правилне прихвата и овај суд, правилно налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног да ће се казном затвора на коју је окривљени осуђен у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а, док се супротни жалбени наводи браниоца окривљеног којима се побија првостепена пресуда због одлуке о казни, уз истицање да се иста може остварити и много блажом казном, те да суд није у довољној мери ценио значај свих олакшавајућих околности и да је казна превисоко одмерена, оцењују као неосновани из већ напред наведених разлога.

-окривљени Бошковић Владимир

Апелациони суд је испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији сходно одредби чл.383 ЗКП-а, а поводом жалбе браниоца окривљеног Бошковић Владимира-адвоката Владана Вукчевића којом се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања налази да је првостепени суд одлучујући о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном Бошковић Владимиру имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је тако од олакшавајућих

1257
1271-окривљени Матијевић Бојан

Апелациони суд у Београду је сходно одредби чл.383 ЗКП-а првостепену пресуду испитао у погледу одлуке о кривичној санкцији и у односу на овог окривљеног, а поводом изјављене жалбе браниоца-адвоката Душана Симића, те налази да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а, али истима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне затвора овом окривљеном.

Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности ценио чињеницу да раније није осуђиван, да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, док отежавајућих околности није било. По налажењу Апелационог суда првостепени суд је правилно утврдио постојање свих олакшавајућих околности, а које по налажењу Апелационог суда представљају нарочито олакшавајуће околности сходно одредби чл.56 и 57 КЗ-а, које оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума, па је стога Апелациони суд у Београду уважио жалбу браниоца окривљеног, побијану пресуду преиначио у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је истог осудио на казну затвора у трајању од 7 година, у коју казну је окривљеном сходно одредби чл.63 КЗ-а урачунао време проведено у притвору као у изреци првостепене пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићених друштвених вредности, те степен кривице окривљеног, да ће се овако изреченом казном затвора у потпуности остварити сврха исте из чл.42 КЗ-а, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

-окривљени Петровић Степа

Жалбом браниоца окривљеног Петровић Степе-адвоката Драгана Мраковића, оспорава се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је иста превисоко одмерана, те да на страни окривљеног стоје бројне олакшавајуће околности, које суд није у довољној мери ценио, а приликом одмеравања казне затвора.

Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни овог окривљеног ценио чињеницу да се исти искрено и коректно држао пред судом, да је признао своје предузете кривично-правне радње, при чему се у потпуности изјаснио и у односу на остале одлучне чињенице, а које су од значаја за расветљавање ове кривично-правне ствари, да до сада није осуђиван, при чему је суд имао у виду и ранији живот окривљеног Петровић Степа, а који се односи на чињеницу да је као малолетник кривично одговарао. По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је имао у виду све околности из чл.54 КЗ-а, али истима није дао одговарајући значај приликом одмеравања казне, па је стога овај суд уважавањем жалбе браниоца окривљеног првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 4 године, у коју казну је окривљеном сходно одредби

околности на страни окривљеног ценно чињеницу да је у време извршења кривичног дела био [REDACTED] да раније [REDACTED] да је делимично признао извршење кривичног дела, те да је ученик [REDACTED] док отежавајућих околности на страни окривљеног није било. Првостепени суд је правилно ценећи све олакшавајуће, а у одсуству отежавајућих околности окривљеном Бошковић Владимиру изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени за време од 2 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, и за шта је суд у образложењу пресуде дао разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд правилно налазећи да ће се изреченом кривичном санкцијом-условном осудом у потпуности остварити сврха исте из чл.64 КЗ-а а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл.4 став 2 КЗ-а.

ОДЛУКА О ТРОШКОВИМА КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА

Одлуку о трошковима кривичног поступка побијају бранилац окривљеног Грковић Ивана-адвокат Зора Добричанин Никодиновић, бранилац окривљеног Четник Бранимира-адвокат Малетић Владислав, бранилац окривљеног Сувајац Владана-адвокат Немања Јоловић као и бранилац окривљеног Стефана Величковић-адвокат Слободан Батрићевић, при томе не указујући у изјављеним жалбама због чега је одлука првостепеног суда о трошковима кривичног поступка неправилна сем у жалби браниоца окривљеног Стефана Величковића којом се указује да је суд донео одлуку и обавезао окривљене на плаћање трошкова кривичног поступка, а да исте претходно није утврдио, нити је означио у ком року су окривљени дужни да те трошкове плате, а што је у супротности да одредбом чл.194 ЗКП-а. Међутим и по налажењу Апелационог суда првостепени суд је правилном применом одредбе чл.194 став 1 и 2 ЗКП-а окривљене обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка и наушала о чијој висини ће суд донети одлуку у посебном решењу, обзиром да у моменту доношења одлуке суд није располагао свим подацима за одређивање висине трошкова кривичног поступка, те је таква одлука првостепеног суда у свему донета у складу са одредбом чл.194 став 1 и 2 ЗКП-а, док се супротни жалбени наводи оцењују као неосновани.

ОДБАЧАЈ ЖАЛБЕ

Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у ставу два изреке пресуде и одбацио као недозвољену жалбу пуномоћника оштећених родитеља покојног Бриса [REDACTED] [REDACTED] адвоката Слободана Ружића. Наиме, одредбом чл.364 став 4 ЗКП-а је прописано да оштећени може побијати пресуду само због одлуке суда о трошковима кривичног поступка, осим у случају када је јавни тужилац преузео гоњење од оштећеног као тужиоца (чл.64 став 2), оштећени може изјавити жалбу због свих основа због којих се пресуда може побијати (чл.367 ЗКП-а) док је одредбом чл.387 ЗКП-а прописано да ће

суд жалба одбацили као недозвољену уколико се утврди да жалба по закону није дозвољена. Како је поступак вођен по захтеву јавног тужиоца, то у конкретном случају оптужени пресуду може побијати само у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, па је стога Апелациони суд у Београду донео одлуку као у ставу два изреке пресуде.

Са свега напред изложеног Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде сходно одредби чл.391.388 и 387 ЗКП-а.

Записничар
Тања Славковић с.р.

Председник већа-судија
Савка Гогоћ с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

На: Већ суду у Београду
1) Апелациони суд
2) Београд
3) Б.Т.П.
4) Управитељ писарнице
5) Одељење за управу
судом у Београду
Касије
12.12.11